

Clara M. Codd

Levelek a spiritualitás útjára igyekvőknek

Fordította: Szabari János, 2016.
MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

Tartalom

Előszó	2
1. fejezet A munkánk	2
2. fejezet Okkultizmus	3
3. fejezet „Légy odaadó a kis dolgokban”	4
4. fejezet Meditáció.....	5
5. fejezet „Hogy... a szemeimet Rá vethetem”.....	7
6. fejezet Az idő	9
7. fejezet Az út kezdete	10
8. fejezet Az áldozat.....	12
9. fejezet A csatornává válásról	14
10. fejezet Az emberszeretet természete	15
11. fejezet Kötelességek, aggodalmak és büntudat	16
12. fejezet Az önelégültség	17
13. fejezet A kritizálás.....	19
14. fejezet Az ingadozás és az ellenhatás kérdése	20
15. fejezet Az erkölcsi tisztaság	21
16. fejezet A kudarc	23
17. fejezet A bizalom és az akaratról való lemondás	24

Előszó

A világon semmi nem számít olyan sokat, mint az élet spirituális szemléletének kifejlesztése mindannyiunkban. Dr. Annie Besant a spiritualitást úgy határozta meg, mint „az Egység intuitív érzékelése”. Az Élet iránti bizalom érzékelése a teljes önátadásban, ami Isten árnyéka a földön, és minden változásnak, azon Élet soha véget nem érő eseményeinek boldog elfogadása, amik a tevékeny Istent jelentik. Mert most és mindörökké az Élet csupán az örök hasznosságunkat jelenti, alatta ott vannak az örökkévaló karok. A spiritualitás pedig apró dolgokból születik, amiket „az Ő nevében és az ember iránti szeretetből” végzünk el.

Ezek a kis fejezetek levelekből származó kivonatok és egybe szerkesztések, amiket a világ minden részéről levelezők nagy csoportjának írtam. Voltak levelek, amiket szabályos időközönként írtam egyes tagjainknak, akik spirituálisnak nevezett életet kívánnak élni, és mindenképpen a Mestereinknek és az ő nagy munkájuknak felajánlott életet. Úgy hiszem, mindaz, amit leírtam egyeseknek, segítséget nyújthat másoknak is, akik veszik a fáradságot, hogy elolvassák. Ebből a szándékból ered ez a könyv.

Clara M. Codd

Megjegyzés: A „H.P.B.” rövidítés mindig Madame Helena Petrovna Blavatsky-t jelenti.

1. fejezet A munkánk

Életünk során az a feladatunk, hogy bölcsen dolgozzunk a Mestereinknek, és folyamatosan tegyünk meg mindent, amit tudunk, hogy közelítsünk áldott lábaikhoz. Mi ez a munka? Vizsgáljuk meg egy kicsit. Az erre való törekvés kezdeti fázisaiban – bármi is jöjjön később – a Mester nem kér egyiküinktől sem mást, mint hogy éljük a mindennapi életünket olyan szépen és annyira a spiritualitás felé fordulva, amennyire tudjuk.

A tanítványság – legalábbis annak kezdeti fázisában – nem a külső körülmények vagy különleges előjogok kérdése. Egyszerűen és kizárólag a lélek hozzáállása, a szellem irányultsága. Nagyon szeretném, ha mindannyian lassan szert tennének a tanítványság szellemére. Ez a végső elkötelezettség szelleme arra, hogy saját magukat – ahogy Leadbeater püspök mondja – saját körük központjából kiteszik, és a Mestert és Istent helyezik oda. Egyszer igazából átadjuk az szívünket és életünket Neki, és átadjuk Neki a karmikus jogot, hogy átrendezze az életünket. Ő ezt meg fogja tenni, nem azért, mert valaha is el tudná törölni a karmát, hanem mert ilyen módon visz közelebb mindannyiunkat a munkához, amit el tudunk végezni Neki.

Ne a különleges jelekre vagy az álmokra figyeljünk, hanem a napi körülményekre. Ezek fogják fokozatosan jelezni mindannyiunk számára a Mester akaratát, mert ő az Élet és az életvezetés nagy tudományának a mestere, ami az igazi okkultizmus. Tegyük Őt a munkáltatónk, a férjünk, a gyerekeink mögé, akármennyire is szeretjük őket, vegyük észre, hogy Ő még jobban szereti őket, és hogy mi az Ő kicsi nagyravágyó követői vagyunk, hogy elvigyünk valamit az Ő szeretetéből és erejéből mindenki másnak, azoknak, akiket szeretünk, és azoknak, akikkel munkánk vagy szórakozásunk során találkozunk.

Így Ő azt akarja tőlünk, hogy mutassunk példát a szép életről: legyünk szerető anyák, nagyszerű üzletemberek, és így tovább, mert nekünk egy napon az Ővéivé kell válnunk – mondjuk, ha szívből akarjuk, most, ebben a pillanatban. Nem tud és nem fog nemet mondani,

ha tisztán felajánljuk az életünket Neki. De tisztán kell felajánlanunk, hátsó gondolat nélkül, hogy ez milyen előmenetellel vagy haszonnal fog járni.

Soha ne töprengjünk azon, mikor fogunk „megérkezni”, vagy valaki más megtette-e már ezt. Ez egy teljesen természetes, de közepszerű szellem mennyei alkudozását jelenti. Meg kell adnunk a gyönyörű, imádnivaló Mesternek a legjobbat, mondjuk ki, az egész életünket, bármilyen is legyen az, és soha, soha ne engedjük meg magunknak, hogy azon gondolkozzunk, a butácska kis személyiségünk milyen előnyhöz fog jutni ezáltal.

Segítsük a teozófiai munkát, ahogyan csak tudjuk, mert Ő alapította ezt, és arra szánta, hogy vigasztalja és felvilágosítsa ezt a szomorú és vak világot, de ne feledjük, hogy az Ő szemében ugyanolyan fontosak és áldottak a mindennapi kis kötelességek, a szívjóságok és a napi élet áldozatai. Ez a mi tanulási területünk. Ahogyan K.H. Mester maga mondta Sinnettnek: „Mi eredményez több jutalmat, mi jelent több fegyelmet, mint a kötelesség napi és óránkénti teljesítése? Hidd el nekem ’tanítványom’, az a férfi vagy nő, akit a karma kicsi, egyszerű kötelességek, áldozatok és nyájasságok közé helyez, ezek odaadó beteljesítésén keresztül az egész emberiség iránti kötelesség, áldozat és könyörületesség magasabb szintjére fog emelkedni. Mik lennének jobb utak a megvilágosodás felé, ami felé törekszel, mint az én napi legyőzése, a kitartás a látható pszichikus fejlődés hiánya ellenére, a balszerencse hordozása azzal a derűs állhatatossággal, ami spirituális előnnyé változik, mivel a jót és a rosszat nem eseményekkel kell mérni az alsó vagy fizikai síkon.”

Ahogyan növekedünk a felajánlás szellemében, úgy fogunk növekedni nagyszerű méltóságban is, de nem a büszkeség méltóságában, hanem olyan méltóságban, amivel mindig együtt jár elménk egyszerűsödése és szívünk megtisztulása. Eközben valamennyiünket kis kudarcok és ostobaságok kísérik. Ne méltassuk ezeket figyelemre másokban. Majd elmúlnak. Tehát soha ne kritizáljuk egymást, csak szeressük és bízzunk egymásban. Meg fogunk mindent időben kapni, Isten pedig elég időt és erőt ad nekünk, hogy győzelmet arassunk.

2. fejezet Okkultizmus

„Az okkultizmus – mondta H.P.B. – nem mágia, bár a mágia az egyik eszköze. Az okkultizmus nem pszichikus és nem is értelmi képességek megszerzése, bár mindkettő a szolgálói. Az okkultizmus nem is a boldogság kergetése, ahogyan az emberek ezt a szót értik, mert az első lépés az áldozat, a második pedig a lemondás. Az okkultizmus az élet tudománya, az élet művészete”.

A pszichikus vagy intellektuális képességek megszerzése túlságosan gyakran az ember spiritualitása növekedésének halálos ellenségét termeli ki: az egoizmust. Ahogyan K.H. Mester mondja: „Birtoklóját gyakran félrevezetik a megtévesztő természetszellemek, vagy beképzeltté válik, és azt gondolja, hogy nem követhet el hibát.” Nos, nem szeretném leszólni a pszichikus képességeket. Azok nagyon hasznosak embertársaink segítésében és megértésében, ha szerető és szerény szellemiség jár vele.

Megfigyelték H.P.B. szavait? Azt mondja, hogy az első lépés az okkultizmusban az áldozat, a második pedig a lemondás. Az áldozat azt jelenti, más emberekért élünk, nem magunkért. Ez a megkülönböztető képesség, az Ösvényre lépés nagy előfeltételei közül az első, ez adja meg a helyes indítékot, amely nélkül a legszörnyűbb kockázatokba futnánk bele. A lemondás, a második lépés pedig a második nagy előfeltétel szelleme, a vágyatlanságé vagy szenvedélytelenségé. Ez nem azt jelenti, hogy semmivel nem rendelkezhetünk, és mindent el kell ajándékoznunk. De tanulnunk és gyakorolnunk kell azt a szokást, hogy nem csinálunk ügyet mindenből.

Amikor eltölt bennünket az öröm és az energia, ismerjük fel, hogy csupán az Isteni Áldás közvetítői vagyunk, és vállaljuk fel, hogy ezt az örömet és energiát embertársaink

javára fordítjuk. Amikor szomorúak és elveszettek vagyunk, legyünk akkor is vidámak. Megtehetjük azt, amit a szentek tettek, felajánlva magukat az Életnek más szerencsétlenek érdekében.

Semmi nem tanít olyan jól bennünket, mint az élet szomorúságai és veszteségei. Ismét H.P.B.-t idézve: „A harmónia az Élet törvénye, a disszonancia annak az árnyéka, amelyből a szenvedés kiárad, a tanító, a tudat felébresztője. Vidámságon és bánaton, fájdalomon és örömmön keresztül jut el a lélek önmaga megismeréséhez, utána kezd el az Élet törvénye megtanulásának feladatát, amely során a disszonanciák feloldhatók, a harmónia pedig visszaállítható”. Ha egy napon az Övéi leszünk, akkor felnőtteknek, nem pedig gyerekeknek kell lennünk. Akarnunk kell, hogy szembenézzünk és tanuljunk az élet minden eseményéből. H.P.B. szavaival kell befejeznem: „A bölcsesség szemei olyanok, mint az óceán mélységei, sem boldogság, sem szomorúság nincs bennük. Ezért az okkultista lelkének erősebbnek kell lennie a boldogságnál és nagyobbak a bánatnál”. Nem szabad semmit sem magunkhoz „szorítani”. Hajlandónak kell lennünk minden dolgot elengedni áldásunktól kísérve.

3. fejezet „Légy odaadó a kis dolgokban”

Egy mélységes okkult igazság az, hogy nem az számít sokat, hogy mit csinálunk, hanem hogy hogyan csináljuk. A törekvők nagyon gyakran úgy érzik, hogy nem tudják belevetni magukat az okkult munkába, mert megköti őket valamilyen üzlet vagy az otthoni dolgok. Emlékezzünk K.H. Mester Krishnaji-hez idézett szavaira: „Az egyetlen dolog, amit magad elé kell állítanod, az a Mester munkájának az elvégzése. Bármilyen más teendő kerüljön is az utadba, ezt soha nem szabad elfelejtened. Viszont semmi más nem kerülhet az utadba, mert minden segítő, önzetlen munka a Mester munkája, és azt az Ő kedvéért kell elvégezned.”

H.P.B. írt valami nagy segítséget nyújtó dolgot erről a témáról: „Mi van azzal, hogy a katona nem szabad? – Egyik katona tagunk dilemmájára utalt. – Természetesen egyetlen katona sem lehet szabad, hogy oda menjen fizikai testében, ahová csak szeretne. De az ezoterikus tanítás szerint mit is kell tenni a külső emberrel? Egy katonát bedughatnak az őrbódéjába, mint egy vadlibát a ketrecébe, a katona én-je azonban szabad, hogy oda menjen, ahova szeretne, és arról gondolkodjon, amit a legjobban szeret. Egyetlen embernek sem kell súlyosabb terhet cipelnie, mint amekkorát elbír, és nem is kell többet tennie, mint amit lehetséges megtennie. Egy jó módú embernek, aki független és mentes bármilyen kötelezettségtől, mozgolódnia kell, és elindulni, hogy misszionárius módjára tanítsa a teozófiát. Egy olyan embernek, akit hozzáköt egy helyhez a kötelessége, nincs joga azt otthagyni azért, hogy egy másik kötelességet teljesítsen, legyen az akármennyivel is nagyszerűbb, mert az első kötelesség az okkultizmusban az, hogy az ember a kötelességét úgy végezze, hogy semmilyen más feladat nem ingathatja meg azt.”

H.P.B. ezt is írta: „A tanítványságnak a világon semmi köze nincs a létfenntartás eszközeihez, vagy bármi ehhez hasonlóhoz, mert az ember teljesen el tudja választani az elméjét a testétől és annak környezetétől. A tanítványság inkább egy tudatállapot, mint a fizikai síkon való, nehéz és gyors szabályoknak megfelelő élet, különösen a korai, próbatanítványsági időszakban.”

Tehát nem az számít, hogy mit csinálunk, hanem ahogyan csináljuk. Ismét idézem K.H. Mestert: „Teljes figyelmedet kell szentelned tevékenységed minden részére, hogy ezáltal a tőled telhető legjobb munkát végezd. Egy nagy Tanító írta egyszer: 'Bármit is csinálsz, csináld azt szívből, mert az Úrnak csinálod, nem pedig az embereknek.' Azok, akik a legtöbbet tudnak, a legjobban felfogják, mint jelent ez a mondás.” Azt hiszem, a Mester talán arra gondolt, hogy amikor szívvel-lélekkel csinálunk bármit, amit érdemes megtenni, akkor lehívjuk saját isteni Én-ünk figyelmét. H.P.B. ezt mondta: „A tanulóknak gyakorolniuk kell az

elme gondos és állandó koncentrációjának szokását az életben minden kötelesség és tevékenység esetében, amiket csak meg kell tenniük, és nem szabad erőfeszítéseiket kizárólag e tanítások vizsgálatára tartogatniuk”. Az okkultistaságra vágyó embernek soha nem szabad megpróbálnia hanyag, figyelmetlen szellemben cselekednie.

Dr. Besant azt mondta minden törekvőnek, hogy ajánlja fel minden napi tevékenységét a Mesternek, és hogy semmi sem túl kicsi egy ilyen felajánláshoz. Emlékszem, milyen remek beszédet tartott egyszer Adyar-ban. Arról a témáról beszélt, ami annyira közel áll mindannyiunk szívéhez, a Mester lábaihoz való állandó közelítésről. Azt mondta, nem szabad valami nagy elvégzendő dolgot keresni ahhoz, hogy elérjük a célunkat. Odaadónak kell lennünk a kis dolgokban, mert aki odaadó a kis dolgokban, odaadó lesz a nagy lehetőségben, amikor az eljön. Mik ezek a látszólag kis dolgok az életben? Kedvesnek, türelmesnek, megértőnek, megbízhatónak lenni! Azt mondta, minden alkalommal, amikor barátságtalanok vagy türelmetlenek vagyunk, vagy kemény szavakat mondunk egymásról, emlékeznünk kell arra, hogy abban a pillanatban egy lépést tettünk visszafelé a Mester lábaitól.

Igaz, hogy mintha dagály lenne, egy embert gyakran odasodorja a Mesterének lábához valamilyen nagyszerű áldozati cselekedet. Dr. Besant akkor érte el ezt a pontot, amikor az aggódása ellenére, hogy erőszakosan elszakítják tőle a gyerekeit, megingathatatlanul támogatta azokat a tanokat, amik számára akkor igazak voltak. Leadbeater püspök pedig ténylegesen akkor találta meg az útját, amikor egy pillanat alatt feladta az otthonát, pályafutását, és teljes bizonyossággal nekiindult az ismeretlennek tiszta szívvel. De ne feledjük, hogy az ilyen nagy dolgok megtételének képessége annak a karmikus jutalma, hogy olyan sokáig minden kis dolgot jól végzünk el.

Mesterünk megtalálása azt jelenti, hogy engedelmessé kell lennünk ennek a parancsnak. Saját szavaival ezt mondta: „Gyertek át a ti világotokból a mienkbe”. Nem tudjuk Öt lehozni a mi szintünkre. Nekünk kell felemelkednünk az Övére. Ezt pedig igaz, tiszta, önzetlen, szerető gondolatokkal és cselekedetekkel tudjuk megtenni. Működésbe léptetjük saját isteni természetünket. Ennek megvalósításához el kell érniünk, hogy sikeresen meditáljunk, mert alsóbb én-ünk személyes figyelemelterelése és vágyakozásai megghiúsítják ezeket a magasabb célokat.

Arjuna herceg megkérdezte Urát, Shri Krishnát, hogyan kell meditálnia. Arjuna számára úgy tűnt, elméjének irányítása olyan nehéz, mint megzabolázni a szeleket. Az Úr azt válaszolta, hogy nagyon nehéz, de megtehető „állandó gyakorlással és higgadtsággal”.

A higgadtságunk a részlelhajlásunk miatt veszik el. Meg kell tanulnunk egy magasabb nézőpontból gondolkodni és cselekedni. „Nem én, hanem Krisztus bennem” – mondta Szt. Pál. Nem ez a kis én itt lent az, ami számít, hanem az örökkévaló Én, ami Isten része és a Mester az, aki megmutatja, hogy ez a megérező Én mire képes. Talán könnyebb csak Rá, a szeretet és az élet Mesterére gondolni. Mert amint rágondolunk, ennek a szépségnek a másolata elkezd mocorogni a szívünkben. Benne keressük a menedéket! Érte éljük az életet! Érte dolgozzunk! – ami azt jelenti, hogy az egész emberiségért dolgozzunk. Így kezdjük el visszatükrözni azt a halhatatlan szépséget, ami áldást ad nekünk az egész életre, ami körülvesz bennünket.

4. fejezet Meditáció

Önök közül egyesek gyakorolják a meditáció mesterségét, egyesek pedig soha nem próbálták. Ne legyünk túlságosan merevek és konkrétak a folyamat meghatározásakor. Ez nem csupán egy rutin vagy mentális terv követése. Ezek hasznosak, de használva azokat ne felejtjük el a célt közben. A meditáció – a gondolatok lecsendesítése, a szív felemelése az ég felé, hívjuk úgy, ahogyan jól esik – célja az, hogy létrehozzuk a szív állandó attitűdjét, azt, ami állandóan Isten felé és az emberiség felé tekint.

Már hosszú ideje, hogy M. Mester pontokba szedte azt nekünk, amit Ő az „Aranylépcsőnek” nevezett, amely a Beavatás Templomába vezet. Minden lépés világos és csodálatos, de a legutolsó a legcsodálatosabb. Ez „az emberi fejlődés és tökéletesedés eszméjének állandó szem előtt tartása, amit a titkos tudomány megrajzol”. Ez a szív örökös tudattalan attitűdje, amit célul kell kitűznünk. Tanuljuk meg életszemléletünket átszínezni, és engedjük el kis én-ünket. Valaki bánt vagy idegesít bennünket? Nem vagyunk babák, hogy a bántást vagy bosszantást tartsuk észben. Bocsássunk meg, és próbáljuk meg megérteni. Úgy tűnik, hogy valaki megakasztja a munkánkat? Ne nyugtalankodjunk emiatt. A Mester egy másik „lépcsőfoka” ez volt: „a személyes igazságtalanságok bátor elviselése”. Amikor bármelyikünk az előírásoknak megfelelően eléri a Nagy Ösvényt, biztos lehet abban, hogy sok, ki nem érdemelt igazságtalanságot kell elszednie!

A meditáció táplálék a léleknek, és elhanyagolhatatlan szükségszerűség a spirituális növekedéshez és fejlődéshez. Intellektuálisan nagyon könnyű megérteni, miért. A „kifelé vezető úton” töltött sok élet során megtanultunk valóságot és értéket tulajdonítani a körülöttünk levő dolgoknak. Most, a „befelé vezető” vagy visszatérő úton megfigyelőképességeinket és figyelmünket a belső dolgok felé kell fordítanunk, és meg kell tanulnunk azoknak is valóságot és értéket tulajdonítani. Nem arról van szó, hogy valamit valódivá teszünk, ami elképzelt vagy úgy is gondolhatjuk, hogy „nem valódi”. Valódivá teszünk valamit a számunkra, ami mindig ott van, valamit, ami örökkévaló.

Az ősi bölcsesség arra tanít, hogy az ember háromszoros lény. Van teste, ami tapasztalatokat szerez, egy finomabb „lelke”, amelynek remek képességei az érzések és gondolatok, amik által ezeket a tapasztalatokat átgondoljuk és átérezzük, és ezeket átalakítjuk mentális és érzelmi fogalmakká, amik vezetnek és sugalmazzák az életet. De még e kettőnél is mélyebben rejtőzik az az örökkévaló minőség, ami osztozik az alapjául szolgáló univerzum életében, amely soha nem hal meg, és ami osztozik – jóllehet a legtöbbünkönél öntudatlanul – Isten erejében, bölcsességében és szeretetében. Itt húzódik meg minden valódi bölcsesség és képesség igazi forrása. Hogyan lépünk kapcsolatba vele mélyen önmagunkon belül?

Az első dolog, amit a hit által fel kell ismerni, hogy a valóság ott van, és igenis létezik. A hit nem azt jelenti, hogy elhiggyünk valami józanészen túlit. H.P.B. ezt „a lélek nem tanult tudásának” nevezte. Az örökkévalóság és a valóság mindig ott van, akár megértjük és felismerjük azokat, akár nem. Viszont figyelmünk abba az irányba fordításával elkezdjük felismerni azokat.

Hogyan történik ez? Először pontosan úgy, ahogyan tanulmányozzuk és megfigyeljük a külső dolgokat. Amikor először fordítjuk figyelmünket felé, ez a belső világ homályosnak és megismerhetetlennek tűnik. Ahogyan azonban az idő halad, elkezdi tisztább, gazdagabb megjelenést ölteni. Nézzünk körül magunkon. A szemeink egy gyönyörű világot látnak, tele színekkel és formákkal, mindegyiknek van egy belső jelentése és értéke. Csukjuk be a szemünket, és nézzünk befelé. Mit látnak mentális szemeink? Egy másik világot, tele gondolatokkal, törekvésekkel, emlékekkel, elképzelésekkel és reményekkel, és amikor megismerjük azokat, még szebbek és jelentéssel teltek. Meg kell ismernünk magasabb, jobb Én-jeinket.

Ennek a bennünk levő „magasabb Én-nek” a szintjén egyek vagyunk a Mesterrel és az Isteni Élettel is. Ennek felismerése közelebb visz a Mesterhez és az Istenhez. Nem szabad azzal próbálkoznunk, hogy levonzzuk a Mestert a mi szintünkre, hanem nekünk kell felemelkednünk Hozzá. A szentírások azt mondják, hogy az Urunk félrevonult egy hegyre imádkozni. Nem hiszem, hogy ténylegesen felment egy fizikai hegyre ebből a célból. Ez egy jelkép, ami azt jelzi, hogyan emelkedett fel a belső világokban a tudatosság egyre magasabb szintjére. Amikor csak megpróbálunk mélyebben és folyamatosan magasabb dolgokon gondolkodni, egy gyorsabb rezgési sebességet helyezünk tudatunk belső hordozóira.

Jelenleg az embert többé vagy kevésbé leköti életének saját szintje, bár a valódi szeretet és energia egy magasabb szintről érkezik. Fordítsunk időt – még ha rövidet is – arra, hogy gondolainkat és érzelmeinket azokra irányítsuk, amik szeretőek, önzetlenek és igazak. Egy először homályos és bizonytalan világba lépünk be, de napról napra a homály tisztul, és a látvány és szépség csodálatos világává válik. Ahogyan a Csend hangja mondja: „Az egy Mestertől (az isteni lélettől) eredő fény, a szellem egyetlen nem elhalványuló, arany fénye ragyogó sugarait a tanítványra veti kezdetektől fogva. Kötelemként sugárzik át az anyag vastag, sötét felhőjén keresztül”. Azután ez elkezd hatással lenni a mindennapi életünkre, méltóságot, szépséget és jelentést adni minden külön tevékenységnek és eseménynek. Használunk kell a képzelet teremtő erejét. Nem számít, milyen formákat teremtünk, mert azok csupán útjelző kövek a nagyobb és egyszerűbb ráeszmélés irányába. Egy muzulmán bölcs ezt mondta: „Formákat készítünk, és a valóság tölti meg azokat”. Így az eszmék, a mentális elképzelések és formák, amiket építünk, valójában kicsiny ablakok, amiken keresztül bekémlelünk az örökkévalóságba, és amiken keresztül az örökkévalóság visszanéz ránk. De ne feledjük, ezek ablakok, amelyeken keresztül, és amelyeken túlra tekintünk.

Tűnődjünk el egy szép és igaz kijelentésen egy szentírásból, versből vagy bölcséletből. Képzeld el az eszményt, amit szeretnénk, és amit el akarunk érni. Dr. Besant tanácsa indiai tanulókhöz ez volt: „Építsenek egy nagyszerű eszményt, olyan eszményt, amivé szeretnének válni. Gondoljanak rá, álmodjanak róla, próbálják megszeretni. Egy napon csodálkozni fognak, hogy azzá a kifogástalan dologgá váltak, amit a gondolataik a jövő felhőire kivetítettek.”

Minden szellemi értéket ténylegesen fel kell fedoznünk magunk számára, és lassan fokozni kell a megértés növelését. Rengeteg mindent fogunk találni magunknak, ha mi is úgy akarjuk. Amikor pedig eljön az ideje, az emberben felbred egy szellemi akarat, ami annyira tántoríthatatlan, hogy olyan, mint egy tudatalatti irány követése. A meditáció valójában ennek az iránynak a fenntartása. Létezhet az emberen belül anélkül, hogy a lény tudatosan ismerné azt. A római katolikus írók ezt „száraz meditációnak” nevezik. Az „érzékelő” kontempláció elragadtatást és személyes boldogságot hoz, de ez nem azt jelenti, hogy a másik állapot nem ugyanolyan áldott, vagy akár még áldottabb. A szellem egy érzékelhető válasz fölött áll, és olyan szeretetteljes, amennyire csak lehet. Szent Teréz beszélt egy forró szeretetről, amit ő nem „érezett”. Hit, akarat, szellemi irányultság, nevezzük, aminek akarjuk, létezik a magasabb Én-ben, néha a hétköznapi én ellenére és azzal szemben. H.P.B. ezt „a léleknek a végtelen iránti kifejezhetetlen sóvárgásának” nevezte. Ez a vágyakozás pedig felfelé halad éjjel és nappal, örömben és bánatban, és végül az egységbe vezeti a lelket a Forrással, amelyből származik.

„Tárd fel, ó Te, aki az Univerzum forrása vagy, akiből minden kiáradt, és akiben minden visszatér, a valódi Nap arcát, amelyet most elrejt az arany fény fátyla, hogy megismerhessük az igazságot, és elvégezzük minden kötelességünket a Szent Lábaidhoz vezető utazás során.”

5. fejezet „Hogy... a szemeimet Rá vethetem”

A meditáció három fő formája megfelel a Szentháromság ismerős hármasságának. Az Isteni Élet, a Mester és a belül levő legfelső ÉN mind egy. Ez a három megjelenési forma megfelel az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek a kereszténységben. Talán az „Atya” aspektust, az egyetemes Isteni Életet a legnehezebb vizualizálni. Néhány nagy jelkép formájában kell gondolnunk rá. Élet: „Benne élünk és mozgunk, és Benne van lényünk”. Fény: „A fény, ami megvilágít minden embert, aki a világra jön”. Szeretet: „amely mögött az örökké átölelő karok vannak”. Amikor az örök, halhatatlan életre gondolunk, akkor az „Atyaistenre” gondolunk. Amikor az mindannyiunkban ott levő isteni szikrára, a belső

halhatatlan uralkodóra gondolunk, akkor a „Szentlélek Istenre”, a bennünk levő isteni értelemre gondolunk.

H.P. Blavatsky a tanítványainak azt a segítő vázlatos képet adta az Atya aspektusról, hogy próbálják meg elgondolni az egységet a végtelen kiterjedésű tér és idő segítségével. Nem számít, hány milliárd fényévnnyire vannak tőlünk az óriási Univerzum határai, ugyanaz a szellem élte azt, ugyanaz a fajta anyag tölti ki azt. És az éveknek akármilyen végtelensége van mögöttünk és előttünk, ugyanaz a cél, ugyanaz az élet irányítja azt. „Egy Isten, egy törvény, egy elem és egy távoli isteni esemény, amely az egész teremtettséget mozgatja.”

Gondoljunk most a második aspektusra, a „Fiúistenre”, az Isteni Örök Életre, ami egy tökéletesedett és megtisztult emberi személyiségében tárult fel, a Szeretet Istenére. Minden korban az emberek elképzelték az Istenségnek ezt a legteljesebben vonzó formáját, az emberistént. És annyira szép dolog azt gondolni, hogy egy napon a távoli jövőben mindannyian egy ilyen istenné fogunk fejlődni. Mondhatjuk: „Milyen távoli úti cél!” De nem túl távoli elképzelni azt, mert mindannyian az élet ugyanazon hosszú útján járunk, és sokat segít, ha előrelátjuk a célt.

Sokak számára az út sötét és hosszú. Ők nem ismerik fel, milyen dicsőséges a cél, és így botladoznak az úton, és letérnek arról. De nekünk megvan az a megfizethetetlen szerencsénk, hogy látni tudjuk a célt, és tudjuk, hogy egészen biztosan el kell érniük azt egy napon, akármennyire is távolinak látszik most. Az ember számára az Isten az, aki teremt, a Mester pedig végül is az ember, aki teremődik. Szent Pál, akiről H.P.B. azt mondta, hogy beavatott volt, világosan tudta ezt, mert úgy beszél Urunkról, Krisztusról, mint „az elsőszülött a sok testvér között”. Felejthetetlen szavakkal azt is mondja, hogy „bár egy Fiú volt, engedelmségre azok a dolgok tanították, amiket elszenvedett.” Ez nem lehetett volna így, ha minden élete tökéletes lett volna, mielőtt Megváltóként eljött. Világos, hogy kevésbé tökéletes életek voltak mögötte.

Az egész világon nincs semmi olyan vonzó vagy olyan gyönyörű, mint az ember teremtette Isten. Mindannyian azt érezzük, hogy ha találkozánk egy ilyen Lénnel, kénytelenek lennénk teljesen megbízni benne, szeretni őt, és azt akarnánk, hogy olyanná váljunk, mint ő. Különösen szeretem a két tanítvány történetét, akik Emmaus-ba tartottak a feltámadás után. Az újonnan életre kelt Úr velük együtt gyalogolt az úton, és még a házba is bement, hogy velük vacsorázzon. A szemük elé azonban köd ereszkedett, hogy ne ismerjék fel őt. Csak abban a pillanatban ismerték fel, kicsoda is ő, amikor megtörték a kenyeret, utána pedig eltűnt a szemük elől. A szívükben valójában felismerték, mert ezt mondták egymásnak: „Nem lángolt-e a szívünk bennünk, miközben beszélt hozzánk az úton?” Nem lángolna-e a szívünk bennünk, ha az annyira kedves és szerető Úr velünk együtt gyalogolna az utunkon?

Tulajdonképpen velünk gyalogolhat, ha megengedjük neki. Egyszerű és szívből jövő felismerés kérdése. Hogyan juthatunk el ehhez a felismeréshez? Az emberek olyan gyakran mondják nekem, hogy nincs vizualizációs képességük, ráadásul azt sem tudják, hogyan néz ki a Mester, tehát hogyan is vizualizálják őt? Ha elhiszik nekem, ez egyszerűen a világon semmit nem számít, hogyan vizualizáljuk a Mestert. Csak gondoljunk rá a legmagasabb és legszeretőbb formában, amit ismerünk, mert az általunk a mentális síkon létrehozott kép nem Ő, de nem is kell úgy kinéznie, mint neki. Az egy kicsiny ablak, amelyen keresztül megpillantunk valamit a valóságból, és amin keresztül ez a valóság visszanéz ránk. Minden eszményünk, elképzelésünk és vizualizációnk ezt szolgálja. Ezek mind, egytől egyig csak kis mennyezeti lámpák, amelyeken keresztül megpróbáljuk megvilágítani azt, ami az ablakokon túl van, és nem az ablakokat. Továbbá kerüljük el azt a hibát, hogy azt mondjuk másoknak, hogy pontosan ugyanolyan méretű és nagyságú ablakaiknak kell lenniük, mint a miénk! Nézzünk azon keresztül az intuíció szemével. Mindig azon túlra, egyre messzebbre nézzünk. Megpillantjuk saját lényünk halvány csillagát, és ahogyan a *Világosság az ösvényen* mondja: „Folyamatosan, ahogy figyelsz és imádkozol, a fénye erősebbé válik. Akkor tudhatod, hogy

megtaláltad az út elejét. Amikor pedig megtalálsz a végét, a fénye hirtelen a végtelen fényvé válik.”

Amint odaadón kitartunk és törekedünk, nem telik el hosszú idő, amikor tudatosul bennünk egy válaszoló felelet. Nem képzelhetjük, hogy a Mester ne válaszolna! Azonban mindenféle dolog késleltetheti vagy megakadályozhatja, hogy a felelet elérje a fizikai tudatunkat. Fáradt idegek, aggodalmakkal teli elme, egy kis saját vágyak kielégítése – minden ilyesmi összeesküdhet azért, hogy gyengítse ennek a kegyelmi állapotnak a felismerését. De soha ne csüggedjünk. A felhők mögött, akármennyire is sötétek és sűrűk, mindig süt a nap, és egy napon a felhők feloszlanak, és a nap ránk szórja melegítő sugarait. Ahogyan egy virág a nap sugaraira nyílik ki, úgy tárul ki a lélek az Isteni Szeretet és Fény melegére és fényére. Csupán arra van szükség, hogy legyünk bizalommal, igen, még akkor is, amikor az ilyen fekete felhők betakarják látszanak bennünket. Kis Szent Teréz szerette Istent és bízott benne a legbámulusabb önzetlenséggel és akarattal, bár rövid élete során a sötét éjszaka felhői csupán kétszer oszlottak el. Azt mondta, annyira kellemes volt az Isten szolgálni ellenszolgáltatás nélkül, és nem kérni semmit tőle, még vigaszt sem.

Nem akarunk alkudozni azt mondva, hogy nem fogjuk szolgálni a Mestert, vagy nem próbáljuk meg szeretni, ha nem tesz bennünket folyamatosan boldoggá. Annie Besant egyszer azt mondta, hogy egy ember lehet elfogadott tanítvány, és nagyon kedves a Mester szívének, mégis, a karma építhet elválasztó falat itt, ami egész életre fennmaradhat!

Bölcs dolog a Mestert mindig ugyanolyan formában elképzelni, ami szeretetre méltó és kedves nekünk, és olyan környezetben, ami hat a képzeletünkre, a kertjében, egy erdőben, egy hegyen vagy egy szent helyen. És várjunk, maradjunk nyugodtak, próbáljuk megérezni, milyen a Mester az ő fenséges jellemében, ne csak azt, hogyan nézhet ki. Adjuk át neki az egész életünket, percről percre, ahogyan megéljük azt. Adjuk át neki az egész jövőnket. Ő tudja a legjobban, mihez kezdjen vele. Próbáljunk meg a szeretet és a jóakarát üzenethozójává válni minden ember számára, kivétel nélkül. Ahogyan pedig foglalkozunk velük, tanuljuk meg megismerni, milyenek az emberek, és hogyan legyünk bölcsek az ő kedvükért. Vágyjunk arra, hogy találkozzunk Vele, hogy a közelében legyünk. Várjunk, amíg eljön az idő, és Ő tudni fogja azt. Hadd idézzek egy versszakot Gilbert Chesterton-tól „A bős lovag” című verséből:

A hajam fehérebbé válik, mint a sisakom tollforgója,
De a szemeimben
Ellenállhatatlan hála csillaga,
Mert a lelkemben örökké az az egy remény énekel,
Hogy a következő fehér útkanyarnál
A szemeimet Rá vethetem.

6. fejezet Az idő

Az idő valójában nem egy mesterséges mérték, amit az óra ketyegése jelez. Az idő a tudat állapotainak egymásutánisága, és mindenkinek megvan ennek az egymásutániságnak a maga üteme. Emlékszem, mennyire letaglózott valami, amit Dr. Alex Carrel írt a könyvében, a *Man, The Unknown*-ban. Azt mondja, minden orvos tudja, hogy minden fizikai testnek megvan a saját növekedési és gyógyulási sebessége. Mi vagyunk a saját óráink. Korábban erre soha nem gondoltam a fizikai testünkkel kapcsolatban, noha tudtam, hogy igaz a finomabb testek esetében. A halál utáni világokban az időt nem a bolygó forgása, vagy az óra üteme méri, hanem a tudat ritmusa vagy gyorsasága. Egyes emberek gyorsabban élnek, mint mások, és így hamarabb kimerítik mennyei életüket földi időfogalmunk szerint. Általában az intellektuális típusú emberek lassabban élnek, mint az érzelmibb beállítottságúak, és így hosszabb ideig tart visszajönniük a földre.

Na most, ne terjesszük ki magunkat túlságosan az időben, csak ismerjük fel, hogy a múlt és a jövő évezredeiben az ember természete alapjában véve ugyanaz marad. Olyan sok ember él túlságosan a múltban. Vannak múltbeli események, amiket soha nem felejtünk el. Talán azok az események hibák vagy szerencsétlenségek, amik fekélyekként működnek a tudatban, és az életerő elszivárgását eredményezik, így kevesebb erő marad a szenvedőnek, hogy elviselje a jelenlegi hányattatásokat. Ugyanez az igaz, amikor túl sokat álmodozunk a jövőről, különösen, amikor az álmaink nagyon személyesek a számunkra.

Néha félünk valamilyen rettenetes dologtól, ami megtörténhet velünk. Leadbeater püspök egyszer megjegyezte, milyen sok ember fordít rengeteg időt és energiát arra, hogy mindenféle szerencsétlenségre számítson, ami esetleg soha nem történik meg velük. De még ha ezek a szerencsétlenségek meg is történnek, talán várhatunk addig, amíg megtörténnek, mielőtt elkezdenénk aggódni miattuk. A legtöbb betegség, amire az emberek számítanak, soha nem történik meg, akkor miért aggódjunk? Leadbeater püspök azonban olyan személy volt, aki soha nem aggódott, pedig ha valakinek volt rá alkalma, neki volt! Ő volt a legnyugodtabb és legboldogabb ember, akivel valaha találkoztam. Ha valamelyikünk boldogtalan és „zsörtölődő” akart lenni, azt mondta nekünk, menjünk, és csináljuk egyedül, és ne fertőzzük meg a többi embert a boldogtalanságunkkal.

„A boldogság – mondta egy Mester – a bennünk levő Istenben való teljes bizalmon, az idő helyes értékelésén és az én elfelejtésén alapul. Tekintsünk minden eljövendő örvendetes dologra bizalommal, amit a vidámság terjesztésére kell használni, és ne lázadjunk a boldogság és az öröm szolgálata ellen. A szenvedés akkor jön el, amikor az alsó én lázadni kezd. A vágyak teljes megszüntetése örömet okoz. Legyünk türelmesek. A kitartás az Én egyik jellemzője. Az Én rendületlenül kitartó, mivel halhatatlannak ismeri magát. A személyiség elbátortalanodik, mert tudja, hogy az ideje rövid. A tanítvány esetében semmi sem történik, csak az, ami benne van a tervben, és ahol a szív cselekvő és egyedüli törekvése a Mester akaratának teljesítése és a faj szolgálata, ott ebben benne van a következő kezdeményezés maga, és a következő előrelépés környezetének testet öltése.”

Fogadjuk el az életet, ahogyan jön, nem kérve tőle semmit, csak amit az élet akar. Emlékszem, Krishnaji egyszer arról beszélt nekünk, mindannyian hogyan próbáljuk lefesteni, mit akarunk az élettől, ahelyett, hogy engednénk, hogy az élet fesse meg a képeit ránk. Amikor előadásokat tartottam Ausztráliában, Queensland vadonaiban, a háziasszonyom részt vett egy misszióban, amit egy római katolikus pap tartott, és engem is elvitt az utolsó összejövetelre. Ott a fiatal pap, akinek gyönyörű és spirituális arca volt, azt mondta nekünk, hogy a legszebb ajándék, amit adhat nekünk, az, amire ő maga talált rá, és hogy egyszerre egyetlen percnél nem kell többet élni. A költő Goethe azt mondta, hogy minden reggel újra kezdte az életet, mintha még egyszer fiatal volna. A szanszkritból fordított *Himnusz a mai naphoz* ezt a következő gyönyörű szavakkal fejezi ki:

Figyelj a hajnal buzdítására,
Nézd a napot! Mert ez az Élet, az élet valódi élete.
Rövid folyamatában húzódik meg létezésed
Minden igazsága és valósága:
Az igazság gyönyöre, a cselekvés dicsősége és a szépség ragyogása.
Mert a tegnap csupán egy álom, a holnap pedig csak egy látomás,
De a ma, helyesen élve, minden tegnaptól a boldogság álmát csinálja,
És minden holnaptól a remény látomását.
Nézz ezért helyesen a mai napra!
Ilyen a hajnal üdvözlése.

7. fejezet Az út kezdete

Sok ember soha nem teszi meg az első lépést az út felé, mert azt gondolják, hogy nem elég jók, vagy elég fejlettek, vagy valami ilyesmi. Nos, ez olyan, amit egyénileg nem tudhatunk. Ott kell kezdenünk, ahol éppen vagyunk. „Ahhoz, hogy messzire menjünk, először közelre kell mennünk.” A lélek e zarándoklatának – mint minden ciklusnak, akár nagy, akár kicsi – két íve van. Az indiai írások beszélnek az eltávolodás útjáról, a Pravritti Marga-ról, és a visszatérés útjáról, a Nivritti Marga-ról. Az eltávolodás útján az ember jogosan én-központú, vagy akár önző. Ezt láthatjuk a gyerekek életében, akik röviden átismétlik a fajt. Nincs olyan kicsi gyerek, aki természetesen önzetlen lenne. Az Én gondoskodása az alig egyéniesült szellem szikrája köré kialakítja az önzés páncélját, ami védelemként működik, mint a tojásbéj a kis csirke körül. Ezen az úton azzal növekedünk, hogy elveszünk.

Amikor a ciklus közelít a befejeződéshez, az ember irányultsága kezd megváltozni. A szellem különböző burkainak megszervezése szinte teljesen kész, és ekkor elkezdődik az az idő, amikor a belül levő Krisztus gyermeket fel kell ébreszteni, hogy növekedjen, és átragyogjon az anyag fokozatosan tisztuló burkain keresztül. Ezen az úton az ember az adással növekszik. Amit megtart, azt elveszíti. Amit kiad, azt megnyeri.

Azt hiszem, Szt. Pál erre a két útra utalt, amikor a bűn és halál törvényéről beszélt – ami azt a törvényt jelenti, amely az első utat kormányozza, ahol a személyes célok és indítékok uralkodnak, amikből személyes hatások következnek –, ha az indítékok örömteliek, akkor boldogságot hoznak az érintett személynek, ha pedig boldogtalanok, akkor rosszat hoznak neki a múltból.

Valójában nincs „rossz” karma, mert minden visszahatás úgy áll össze, hogy tanítsa az embert, hogy gyógyítsa az eredeti betegséget. Így a fájdalom és a szenvedés az önzés és érzéketlenség betegségeit gyógyítják. Az embernek ezen az úton leélt életei közül az utolsó az, ami általában a szenvedés és a szerencsétlenség legnehezebb súlyát a vállára teszi. „Isten nem engedi meg, hogy az ember olyan kísértés (vizsga) elé álljon, ami túl van a képességein”. Ha helytelen cselekedeteink eredményei egyszerre ránk borulnának, azok összezúzhatnának bennünket. Így a Karma Urai visszatartják azokat, amíg a lélek, mint az olvasztóban próbált arany, elég erőssé válik, hogy megtanulja komor és csodás leckéit. Ez az, amiért a jót és a szellemit úgy tűnik, hogy nagyon sok nehézség éri, míg a „bűnös” úgy tűnik, hogy virágzik, mint a zöld babérfa. Emlékezzünk K.H. Mester szavaira: „Tartsd megtiszteltetésnek, hogy a szenvedés hozzád jön el, mert azt mutatja, hogy a Karma Urai úgy gondolják, érdemes vagy a segítségre.”

Alcyone egyik életében Maitreya Úr elmondja két kislánynak próféciaként, hogy mi fog velük történni: „Ez az első olyan vezeklő élet, hogy a régi karmát el lehet koptatni, a régi rosszakat jóvá lehet tenni”. Lépteinknek a Visszatérés Útja felé történő fordítása karmánk kihívását jelenti. De mindig elég erősnek kell lennünk, hogy szembe nézzünk vele, ha megbízunk Mesterünkben és az életben.

Sokan vannak olyanok, akik ennek a Visszatérés Útjának a küszöbén állnak, akik keresnek a Mennyek Birodalmát, ha tudnák, hogy hol és hogyan keressék, Buddha azt mondta a tanítványainak, hogy sok fiatal ember van a világon, akiknek az elméjét csupán vékonyan borítja az anyagiasság pora, és akik meglátnák az útjukat, ha valamilyen megvilágosodott és önzetlen lélek megmutatná azt nekik.

Hogyan tudhatjuk meg, hogy már közel vagyunk a Visszatérés Útjához? A tény az, hogy amit keresünk, vagy amire törekszünk, egy világos előjel. De még az is lehet, hogy akár életéken keresztül nem akarjuk megtenni azokat a személyes áldozatokat, amikre ez a kemény és szépséges út kér bennünket. Viszont a bennünk levő isteni Én rendelkezik az örökkévalóság türelmével. Éppen csak ezekben a csodálatos időkben a mennyek kapui még nyitva állnak! Ez egy kitűzött időpont, egy szellemi dagály az emberek dolgaiban. A törvény az, hogy mindenkinek magának kell megtalálnia, kell lépkednie a saját útján, hogy egyetlen testvére sem teheti meg helyette az első lépést. Az első lépést pedig ott kell megtenni, ahol

van, és éppen aki. A jóság itt nem jön a képbe. Az igaz, hogy az Úton kifejlődik a szív és az élet végleges tisztasága, de ha arra várunk, hogy tiszták legyünk, mielőtt az Útra törekszünk, soha nem fogjuk megtenni a kezdő lépést.

Isten nem kér az embertől olyat, ami túl van a képességein. Sötét a múltja, sokat hibázott, sokszor volt elvakult? Indokoltságnak fogják neki beszámítani, amitől megtett egy helyes lépést. „Még a legbűnösebb is, ha egész szívvel Engem imád, az igazak közé számít, mert helyesen választott” (Bhagavad Gita, IX. 30.). Az örök szeretetnek többet számít, hogy mik leszünk, mint hogy mik voltunk. Az Élet csodája a türelem és a szeretet, amivel az Élet várja lassú, de elkerülhetetlen feltárlásunkat.

Tehát félelem nélkül és végső elkötelezettséggel tegyük meg az első lépést! „Húzódj Isten közelébe, és Ő a közeledbe fog húzódni”. És legyünk olyan bölcssek, hogy soha nem hasonlítgatjuk magunkat másokhoz, saját kárunkra és szellemi irigységünkre. A szellem szemében a különbség nem számít. Minden élet Nagy Szerelmese ugyanannyit törődik a legkisebb, teljesen vak lélekkel, mint az összes szentjével és tökéletesedett emberével. Ahogyan vagyunk, csak induljunk neki az útnak. Az elvétel útja véget ért. Ahogyan növekedünk erőben, egyre többet kell adnunk, és így fogjuk rendeltetésünket beteljesíteni.

Mennyi ideig fog tartani? Ne kérdezzük. Bízunk rá magunkat a Mester és Isten kezeire. Az út nyilvánvaló, a vége biztos, ha van erőnk és kitartásunk, hogy lépkedjünk az úton. „Légy türelmes, jelölt, ne félj a kudarctól, mert azzal udvarolsz a sikernek. Legyél kitartó, mert aki így tesz, mindörökké fennmarad”. Ah! Ki az, aki türelmes és kitartó? Tényleg azt hiszem, maga a szellem.

8. fejezet Az áldozat

Sokat olvasunk a belső életről szóló könyvekben az áldozatról. Van egy remek fejezet Dr. Besant *Ősi bölcsességében* erről. Az elvétel lehet, hogy a növekedés törvénye az állati teremtésben, de az áldozat az emberi fejlődés kibontakozásának a törvénye, mert ezáltal osztozik meg az áldozat őseredeti hatalmas cselekedetében, amivel a Logosz a világokat megformálta, és amikkel örökké táplálja és fenntartja azokat.

A nagy Avatár, Shri Krishna ezt mondta: „Ezt a világmindenséget önmagam részével hoztam létre, és én is fennmaradok”. Ez az anyagtól független Isten és a benne rejlő Isten kettős megnyilvánulása. A múltban az anyagtól független Isten gondolata volt mindenek feletti. Most a világ egyre inkább a világegyetemében benne rejlő Isten elképzelése felé fordul, aki szenved, kibontakozik, cselekszik minden életen keresztül, és leginkább abban, ami megismerheti Őt közvetlenül, mivel az Ő életének egy szikrája, tiszta és makulátlan: az ember.

Isten szüntelenül és örökké feláldozza magát, és ez az áldozat nem fájdalom, hanem örök boldogság, a teremtés boldogsága: „Amikor a hajnali csillagok együtt énekeltek, és Isten fiai örömben ujjongtak”. A kelet a teremtést „Lila-nak” vagy Isten „multságának” nevezi. Amikor először elkezdünk lépkedni a Visszatérés Útján, jelentős fájdalmat érzünk, hogy feladjunk olyan dolgokat, amihez vágytermészetünk ragaszkodik. Közöséges emberi természetünk számára természetes dolog ragaszkodni, megragadni, azt érezni, hogy elveszettek vagyunk sok dolog nélkül. A gyerekekhez hasonlóan körül kell vennünk magunkat külső dolgokkal, amik biztonságérzetet adnak, azt az érzetet keltik, hogy „számítunk” a dolgok rendjében. Tudatunk héjai ennek megfelelően növekedtek. Most azonban fel kell cserélnünk minden külső támaszt a belül levő Örök Támaszra, a bennünk levő Krisztusra, a belső Istenre. Ő az adással, a kisugárással, a kiáradással növekszik. Amint az ember ad, úgy növekszik. Amint áldozatot hoz, osztozik az univerzum örök áldozatában.

Először viszonylag könnyű lemondani minden ragaszkodásról az anyagi tulajdonokhoz és élvezetekhez, mert a szellem dolgai olyan végtelenül szebbek! Viszont még

ahhoz sem szabad ragaszkodnunk. Ahogyan K.H Mester mondja: „Vannak olyanok, akik csak azért mondanak le a világi célok hajszolásáról, hogy elnyerjék a mennyországot, de ne feledjük, minden önző vágy megköt, akármilyen magasztos legyen is a tárgy”. A *Világosság az ösvényen* ezt mondja: „Néha a tiszta művész, aki munkájának szeretetéből dolgozik, szilárdabban kötődik a helyes úthoz, mint az okkultista, aki azt képzei, hogy az érdeklődést eltávolította magából, viszont valójában csak kitágította a tapasztalások és vágyak korlátait, és az érdeklődését átalakította olyan dolgok iránt, amik az élet szélesebb területét érintik”. Ezt az önfeladást, ezt az áldozatot a hegyi beszédben a „szellemben szegény” jelzővel írják le. Az okkultista, aki lehet gazdag ember, viszont nem rendelkezik a birtoklás érzésével, és azt tartja, hogy mindent embertársai javára bíztak a gondjaira, valóban lehet „szellemben szegény”. Ugyanez vonatkozik minden belső vagy külső szépségünkre, boldogságunkra. Azok is másokért vannak, nem pedig értünk.

Van egy csodálatos dolog az áldozat törvényével kapcsolatban, amit minden szent felfedezett, és ami ránk is igaz. Boldoggá tette őket az áldozat, a fájdalom és a szenvedés, mert minden áldozati cselekedetet úgy ajánlottak fel, mint a világ javára szolgáló áldozatot, és így saját önkéntes adásukkal és szenvedésükkel leckét kapnak mások fájdalomából és veszteségéből. Az élet sokkal-sokkal szebbé és áldottabbá válik, amikor már nem tartunk és markolunk meg semmit, hanem boldogan átadjuk azt Istennek és az embertársainknak. Epictetus ezt nagyon nagyszerűen tanította. Amikor az egyik legkedvesebb barátját a fájdalom sújtotta, mert elveszítette szeretett lányát, Epictetus ezt mondta: „Óh, barátom, mondd magadnak azt, hogy 'Visszaadtam őt a szeretett isteneknek'.”

Lisieux-i Kis Szt. Teréz az áldozathozás készségét olyan csodálatos szintre hozta, hogy ezt tudta mondani mély sötétséggel és szenvedéssel teli utolsó napjaiban: „Hosszú ideje a szenvedés vált itt lenni a mennyországommal”. Azt mondja nekünk, hogy „sem a mennyből, sem a földről nem kaptam semmilyen vigaszt, és mégis a gyötrelmek között és voltam a legboldogabb lény”. Utolsó napjai során, amikor minden megtett lépés erős fájdalmat okozott neki, egy kis novícia azt látta, hogy fájdalommal telve megpróbálja követni az ápoló tanácsát, hogy tegyen egy rövid sétát a kertben. „Óh, te túlságosan gyöngye vagy! – kiáltott fel a novícia – biztosan nem kellene megpróbálnod a sétát”. Kis Teréz kedvesen rámosolygott. „Látod – mondta – minden lépést, ami olyan sok fájdalmat okoz nekem, felajánlok áldozatként, és így messze, a vad vidékeken levő néhány szegény misszionárius fájdalomra és kimerültségre így egy kicsit csökkenhet”.

Tudnánk mi is valami hasonlót csinálni? Felajánljuk szégyenlősségünket áldozatként, amikor előadást kell tartanunk, hogy enyhítsük mások féltékenységét? Felajánljuk kisebbségi érzésünket vidám elfogadásként, hogy mások, akik még kisebbnek érzik magukat, több vidámságot és több erőt érezzenek? Ha mások félreértenek bennünket, élesen és igazságtalanul szólnak hozzánk, ajánljunk fel sértődés nélküliséget mások ezreinek, akik sokkal többet szenvednek. Elveszítjük azt, amit a legtöbbször értékelünk? Ezt is felajánlhatjuk áldozatként mindazok számára, akiknek velünk összehasonlítva olyan kevés jut, vagy talán semmi se. Egyszer K.H. Mester azt mondta egy levélben, amit valamilyen fiatal embereknek írt, hogy ha meg tudunk tenni bármilyen nagyszerű és kedves dolgokat tudatlan és fejletlen emberek kedvéért, akkor a válasz a mennyekből rájuk fog szállni, nem pedig ránk. „A beavatott imája az emberiség érdekében hangzik el.”

Ha tényleg tudnánk és látnánk, hogy ezek a fogadalmi felajánlásaink hogyan jutnak el embertársainkhoz, mennyire szeretnénk felajánlást tenni, mennyire keresnénk, hogy találjunk alkalmakat a szerető segítségre, még a számunkra ismeretlenek számára is! De meg tudjuk ezt tenni egész nap. A szenvedő emberiségnek mindig odaajándékozhatjuk magunkat.

A *Világosság az ösvényen* ezt mondja: „Kísérelj meg, hogy egy keveset emelj a világ súlyos karmáján; nyújts segítséget annak a néhány erős kéznek, amely visszatartja a sötétség hatalmasságait attól, hogy teljes győzelmet arassanak. Akkor majd belépsz az öröm olyan

közösségébe, amely, igaz, rettenetes fáradságot és mély szomorúságot hoz, de nagy és folyton növekvő boldogságot is.”

„Mivel lemondtam a haszonlesésről – írta kis Teréz – a lehető legboldogabb életet éltem.” Ha csak meg tudjuk érteni az önfeladás valóságát és szépségét, be fogunk lépni annak boldogságába, békéjébe és a másokon való segítség korlátlan képességébe. Valójában mondhatjuk azt, hogy a másokon való segítség képessége egyenes arányban van a személyes én elfelejtésével és az annak érdekében való cselekvés hiányával. Itt van a Via Crucis, a Kereszt Útja.

„A kereszt az örök élet jelképe, a kereszt útja pedig a győzedelmes szellem útja. Ez az áldozat jele, ami boldogság, a lemondás jele, ami béke, a szolgálat jele, ami szabadság.” (Annie Besant)

9. fejezet A csatornává válásról

Mindannyian szeretnénk a Mester erejének egyik „csatornájává” válni, ha tudnánk. Két dolgot szeretnénk ezzel kapcsolatban tisztázni. Amikor a Nagyok egyike elfogad valakit tanítványának – olyan nehezen felfogható módon, hogy azt szinte lehetetlen világosan leírni – a tanítvány tudatát magába zárja a Mester nagyobb tudata. Lassan, néha nagyon lassan (mivel a Mester soha nem erőszakolja ki a sebességet, és nagyon gyöngéd azzal kapcsolatban, amit tanítványa el tud viselni) a kapcsolat a kettő között folyamatosan erősödik. Természetesen a tanítvány kicsi tudata soha nem tudja teljesen megérteni a Mester sokkal nagyobb és tisztább tudatát, vagy válaszolni arra.

K.H. Mester két tartály hasonlatát használja, az egyik üres, a másik tele van, közöttük egy összekötő cső van. Az, hogy mennyi időbe tart – mondja – az adeptus tudásának és erejének átfolyása a tanítványba, az összekötő cső méretétől függ, vagyis mondhatjuk, hogy a tanítvány képességétől, hogy felvegye és válaszoljon az őt körülvevő szépségre. A cserét – mondja – a Mester tudományosan szabályozza. Ez azonban azt jelenti, hogy amíg a tanítvány kapcsolatban áll a kimeríthetetlen erővel és szépséggel, lévén egy elkülönült fejlődés és egyéniség, ugyancsak hozzájárul valamivel a Mester tudatához! Amikor csak a Mesternek ideje van a tanítványára ránézni, a tanítvány minden gondolata, vágya és tevékenysége megjelenik a Mester tudatában, és azok a dolgok is, amik körülötte történtek, sokkal részletesebben és tágabb értelemben, amint amit a tanítvány maga fel tud ismerni.

Nem szabad azonban azt gondolnunk, hogy amikor arról beszélünk, hogy a tanítvány a Mester erőinek egyik „csatornája”, akkor ő csak olyan, mint egy automata, várva az erőt, hogy keresztülfolyjon rajta, mint egy üres cső. Egyáltalán nem így kell elképzelni. Emlékszem, ahogyan Dr. Besant elmagyarázta ezt nekünk. Azt mondta, hogy a Mester nem tud semmit keresztüljuttatni a tanítványán, amire a tanítvány maga először nincs beavatva. Először a tanítványnak kell békét vagy együttérzést vagy bátorítást sugározni mások felé, ez adja meg a Mesternek a lehetőséget, hogy ha ő is úgy akarja, rendkívüli mértékben felerősítse a tanítvány saját sugárzását. Nagymértékben meg tudja emelni és fokozni, de nem tud semmit tenni, amíg a tanítvány már el nem kezd segítő gondolatokat, érzelmeket és tevékenységeket sugározni.

A Mester felhasználja tanítványait, akik gyakran nagyon különbözőek vérmérsékletükben és teljesítőképességükben, azért, amiben kitűnnek, és nem azért, amiben hiányt szenvednek. Például a Mester az egyik tanítványát, aki az erős jellem egyik tornya, arra fogja használni, hogy bátorítsa és erősítse a körülötte levő munkákat és munkásokat. A munkások azt érzik, milyen sok mindent meg tudnak csinálni, amikor ő velük van. Egy másik tanítványt, akinek nagyszerű jellemzője egy mély és szerető együttérzés mások iránt, a Mester arra használja, hogy megáldjon, bátorítson és megnyugtasson sok megfáradt és zavarodott

szívet. Arra használ bennünket, amik vagyunk, és amivel rendelkezünk, nem pedig olyan dolgokra, amikkel még nem rendelkezünk teljes mértékben.

Mindannyian szeretnénk a Mester erőinek, és rajta keresztül az Isteni Erőnek és Áldásnak a csatornája lenni, Ez lehetséges, még mielőtt az ember egy Mester hivatalosan elfogadott tanítványává válna. Bármely ember lehetővé teheti a Mester számára, hogy őt felhasználja elméje és szíve állandó attitűdjén át, és önmaga teljes felajánlásával az Isteni Akaratnak, ami a Mesteren keresztül mutatkozik meg. A szentek tudták ezt, különösen minden szentek közül a legcsodálatosabb, Lesieux-i kis Teréz. Vegyük őt példaként. A létezés titka az, amire egy középkori misztikus gondolt, amikor így kiáltott: „Bárcsak az lennék a Mindenható számára, ami az ember keze az ember számára!” Ahogy telt az idő, Szt. Terézben tudatosult, hogy növekedett a novíciákkal való kapcsolatában (mert már 20 évesen novícia-tanárnővé tették), hogy mennyei bölcsesség villant fel a szívében, és néha a legcsodálatosabb meglátás a gondolataiban és megbízásai teljesítése közben. Amikor először nevezték ki a posztjára, azt gondolta, a megbízás meghaladja az erejét. De Istenben keresett menedéket. Azt mondta, hogy „annak felismerése, hogy lehetetlen bármit is csinálni magamtól, nagyban leegyszerűsítette a feladatomat”. A személytelensége meghökkenítő volt. Soha, semmilyen személyes részleghajlás nem állította meg abban, amit Isten akarata iránt érzett.

XV. Benedek pápa így nevezte: „aki Isten szócsövévé vált”. Még akkor is, amikor sokszor félreértették, bántó szavakat kapott (és nagyon sokat kapott), mindenre úgy tekintett, hogy Isten kezétől kapja. Az első rendfőnöke nagyon kemény volt vele, ő pedig így válaszolt: „Köszönöm anyám, hogy nem kímél engem. Jézus tudta, hogy a virága túl gyenge ahhoz, hogy gyökeret eressen a megaláztatás életadó vizei nélkül”. Amikor az egyik novícia különösen durva dolgokat mondott neki, eltöltötte az öröm, és az önéletrajzában Dávid király szavait idézte: „Igen, az Úr az, aki megparancsolta neki, hogy mindezeket a dolgokat mondja”.

Ha meg tudjuk látni az Istenséget az élet minden kicsi eseményében, még a szomorúakban és a kellemetlenekben is, akkor nem sok idő múlva az Istenség elkezd rajtunk keresztül beszélni. De teljesen le kell mondani önmagukról, nem csak részlegesen, akárcsak egyetlen kis dolgot is visszatartva. A lemondásnak pedig örökre szólónak kell lennie, nem csak addig, amíg kényelmes nekünk.

Nekünk önmagunkban nincs erőnk arra, hogy sokat tegyünk, viszont amikor Isten és a Mester velünk van, rendelkezünk a világ minden erejével, hogy segítsünk, és áldást jelentsünk. Ennek az elérésének az ára mindannak az elégedett és egyszerű elfogadása, ami bekövetkezik. Az elme hat ékkövéből kettő, amik a beavatás harmadik követelményéhez tartoznak, az „Uparati és Titiksha”. Általában „elfogadásnak” és „békétülésnek” fordítják (K.H. Mester az utóbbit „elégedettségnek” mondja). Mi viszont fordíthatjuk így? Uparati = „legyenek az emberek azok, amik”, Titiksha pedig = „legyenek az események úgy, ahogyan vannak”. Az embernek annak kell lennie, aki, mint ahogyan egy virág is a kinyílás bizonyos szintjén áll. Szerethetnénk jó útra téríteni egy adott személyt, viszont az egyetlen személy, akit jó útra téríthetünk, az önmagunk. Kitérhetnénk az események elől, de aki elég erős és önzetlen, hogy minden eseményt örömmel fogadjon, mennyei bölcsességet nyer el.

10. fejezet Az emberszeretet természete

Sok régi bölcsesség levezetésekbe van csomagolva, nézzük meg ezért az „emberszeretet” [charity] szó eredetét. A Webster szótár azt mondja, hogy a szó két latin szóból ered: caritas, aminek a jelentése legértékesebb, szeretet, és carus, értékes, szeretett. Világos, hogy az emberszeretet szelleme nem azt jelenti, hogy adjunk a szűkölködőknek – gyakran azt, amire magunknak nincs szükségünk. A valódi jelentése „akiknek minden dolog

értékes”. Ha minden személy és minden dolog értékes lenne a számunkra, milyen türelmesek lennénk, mennyire akarnánk, hogy megtanuljunk megérteni, mennyire vágnánk a mindenki számára a legmagasabb jóra. Néha úgy érzem, hogy csak egy megtanulandó lecke van az életben korszakokon keresztül, hogy hogyan kell szeretni. Mindannyian azt hisszük, ismerjük ennek a tudományát, de én erősen kétlem. Amit szeretetnek tartunk, az gyakran csak kivetített önszeretet. A szeretetet meg kell tanulni, és sok életnyi szenvedésbe, veszteségbe és csalódásba telik megtanulni.

Néha az emberek elég őszinték annak beismeréséhez, hogy látszólag semmit nem szeretnek. Emberként rendelkezniük kell a szeretet képességével, mint sok másunknak, csak túlságosan negatívak. Nem szeretnek, hanem várják, hogy őket szeressék, így a saját aktív, kifelé irányuló képességük elsorvad a használata nélkül. Mint annál az embernél, aki túl sokáig marad az ágyban, a tevékenység képességét lassan kell visszahozni, hogy ismét teljes mértékben tudja használni.

Szt. Ferenc azért imádkozott, hogy ő keresse a szeretetet, nem pedig őt szeressék, hogy megértsen, és ne őt értsék meg, hogy vigasztaljon, és ne őt vigasztalják.

Egy tibeti szentírás a szeretet hét formáját írja le, közülük három tartozik az emberekhez, négy pedig az istenekhez. Az első és legegyszerűbb formában osztoznak az atomok, molekulák, bolygók és napok is. Ez csupán mágneses vonzás, és gyorsan kimerül. A másodikat nevezhetjük pszichikusnak. Ez ötven-ötven alapon működik: szeretni foglak téged, ha te is szeretsz engemet, tartozol nekem valamivel, mert szeretlek tégedet. Ez saját halálának a magját hordozza. A szeretet, ami halhatatlan és soha nem halhat el, nem igazán természetes az ember számára, és meg kell neki tanulnia: úgy kell szeretni, hogy kizárólag barátaink legjavát kívánjuk, mégpedig az ő fogalmai szerint. Ki az, aki ilyen jól akar szeretni? Ehelyett milyen gyakran próbálunk meg belekényszeríteni embereket olyan kerékvágásba, amiket mi jelöltünk ki nekik? Néha elveszítünk egy szeretett személyt a halállal vagy szakítással. Akkor jön el az esélyünk, hogy szeretet-képességünket megtisztítsuk és megnöveljük. „A halál és a szakítás – mondja a *Világosság az ösvényen* – végül megmutatja az embernek, hogy az önmagáért végzett munka valójában csalódásért végzett munka”. Amikor alig akarunk tovább élni, mert a halál elvette a szereteteinket, akkor mi az, amitől szenvedünk? Vajon az ő nagy nyereségükre gondolunk, vagy leginkább csak az tudatosodik bennünk, hogy elveszítettük kedves és figyelmes jelenlétüket?

Egy dologra mindig emlékeznünk kell: az ember soha nem veszítheti el azt, amit szeret, ha folyamatosan szereti azt. Egy munka vissza fog térni, egy szeretett ember vissza fog térni, ha a szívében továbbra is szereti és szolgálja. Ez az Univerzum halhatatlan ereje, mert ez Isten alapvető megjelenési módja. Dr. Besant-nak volt egy barátja, aki miután segített neki egy nagy munkában, hirtelen ellene fordult egy időre, és megpróbálta erőfeszítéseinek eredményét megsemmisíteni. Dr. Besant továbbra is az asztalán tartotta a fényképét, és amikor egy kevésbé megfontolt tag rákérdezett, hogy miért, így válaszolt: „Tudja-e, kedves, hogy ha továbbra is szeret minden dolog ellenére, akkor elnyeri a jogot, hogy segítsen annak a személynek egy következő testet öltésben?” Egy hűséges feleség megkérdezte Buddhát, hogyan lehetne biztos abban, hogy ismét találkozni fog szeretett férjével minden eljövendő életben. Az Áldott azt mondta neki, hogy ha soha nem szűnik meg a szeretete, és megbocsájt neki mindent, olyan láncot kovácsol össze, amit soha nem lehet szétszakítani.

Lisieux-i Szt. Teréz meditált Krisztus tanítványainak adott utasításán, hogy „szeressétek egymást”, ahogyan Ő szerette őket. Azt találta, hogy „az igazi emberszeretet valamennyi felebarátunk hiányosságainak elviselését, semmi csodálkozást a hibákon, és a legkisebb jó tulajdonságok általi okulást tartalmazza”. Azt is tudta, hogy megtiszteltetésnek kell tekintenie, ha a szolgálataira szükség van, ha pedig valamit elvettek tőle, akkor boldogan el kell engednie azt. Azt mondta, hogy ez a mennyei és a földi dolgokra is igaz.

Ha szeretünk, velük örülünk annak, ami örömet szerez, és velük siratjuk azt, amitől sírnak. Buddha azt tanította a szerzeteseinek, hogy úgy szeressenek, hogy vágyakozzanak minden lény boldogságára és jólétére, és ehhez legyenek olyan együttérzők, hogy mások szomorúságai és csalódásai érintsék meg mélyes a szívüket, az örömei pedig töltsék el őket boldogsággal. Ilyen az a Szeretet, ami megmenti a világot.

11. fejezet Kötelességek, aggodalmak és büntudat

Az emberek nagyon gyakran összezavarodnak, hogy mi a kötelességük. Néha megkérnek, hogy mondjam meg nekik. Természetesen a végső döntésnek belülről kell jönnie. Ne féljünk döntést hozni még akkor sem, ha esetleg hosszú távon kiderül, hogy hibáztunk. Soha nem fogjuk kifejleszteni az ítélőképességünket, hacsak nem döntünk merészen és nem akarunk bátran tanulni az eredményekből. Ha másokat kérünk meg, hogy döntsenek helyettünk, az ítélőképességünk soha nem fog növekedni.

Vajon az a tag, akit haza szólít a beteg szülein való segítség, feladja a Mester munkáját személyes szolgálat kedvéért? Micsoda szörnyű, rövidlátó, embertelen nézőpont! Mi a Mester munkája? Nem csupán borítékok címezése egy alosztályi szobában, vagy akár remek nyilvános előadások tartása. Mindenféle segítő, önzetlen munka másokért, különösen azokért, akiknek hálával tartozunk. „A hálátlanság – írta egy Mester – nem tartozik a bűneink közé”. Ezt is mondta: „Aki elszakít egyetlen emberi köteléket is, hogy hozzánk jöjjön, nem lehet a tanítványunk”.

A szeretet, a megértés, az emberi lények inspirálása a mi munkánk, és ezek sokkal fontosabbak, mint a munka szervezési oldalán végzett tevékenység, noha az is értékes és fontos.

Az egyik Mester ezt tanácsolta: „Csak azért, mert megpróbáltok magasabb munkát felvállalni, nem szabad megfeledkeznetek a mindennapi kötelességeitekről, mert amíg azokat el nem végzitek, nem vagytok szabadok más szolgálatra. Ne vállalatok fel új világi kötelességeket, de azokat, amiket már felvállaltatok, tökéletesen el kell látnotok – minden világos és ésszerű kötelességet, amit ti felismertek, tehát ne azokat a képzelte kötelességeket, amiket mások próbálnak rátok tenni. Ha az Övé akartok lenni, akkor a mindennapi munkát másoknál jobban kell végeznetek, nem pedig rosszabbul, mert azt a munkát is az Ő érdekében kell végeznetek.”

Amikor döntést kell hoznunk, természetesen tanácskozhatunk azokkal, akiket magunknál bölcsőbbeknek vélünk, de ne kövessük vakon vagy tegyük a döntés súlyát a vállakra. Ha egy döntést aggodás vagy büntudat követne, legyünk filozofikusak azzal kapcsolatban. Nem zaklatna fel bennünket, ha éppen megfigyelnénk, hogy másvalaki ugyanazt a hibát követi el. Akkor miért tesszük ezt önmagunk esetében? Milyen nyugodtak és együttérzők tudunk lenni mások tévedéseivel kapcsolatban! Micsoda bölcsességgel gyarapodhatnánk, ha elég erősek és tiszta szívűek lennénk ahhoz, hogy tanuljunk az eredményekből, hozzanak azok akár áldást, akár fájdalmat. A hibáink által tanulunk. Talán nincs is más mód, amivel tanulunk. Mindig a személyes veszteség az, ami fáj. H.P.B. azt mondta, hogy a beképzeltség és a büntudat egyaránt a személyes életben gyökerezik, és az Egy Élet felismerésével lehet gyógyítani. Még a személyes indítékok túlságosan beteges bírálata sem bölcs dolog. Egy Mester ezt írta: „Ápold a boldogságot, tudva azt, hogy a csüggedtség, az indíték szinte beteges nyomozása és a mások kritikái iránti túlzott érzékenység olyan állapothoz vezet, amelyben a tanítvány majdnem használhatatlanná válik.”

Egy régi indiai írás ezt mondja: „Ne búsulj semmin. Soha ne legyél bánatos, de vágj szét minden kételyt a tudás kardjával”.

12. fejezet Az önelégültség

Az önelégültség annyira természetes és általános érzés, hogy alig kerülhetjük el azt, még ha titoktartóan meg is próbáljuk nem kimutatni. Ne szégyelljük elismerni, hogy rendelkezünk ezzel a gyengeséggel, hanem próbáljuk meg megérteni. Mindannyian szeretjük, ha értékelnek bennünket, mindannyian szeretjük azt érezni, hogy sikeresek vagyunk, hogy más emberek jól gondolnak rólunk, és talán fel is néznek ránk. Tudják, miért? Azért, mert mindannyian spirituális nézőpontból még gyerekek vagyunk, még nem nőttünk fel teljesen. És minden kisgyerekhez hasonlóan a biztonságot és a biztatást keressük. Szükségünk van az önbecsülésre és az önbizalomra a boldog és hasznos élethez.

Akkor a spirituális élet miért kívánja tőlünk, hogy kerüljük el az önelégültséget? Mert abban az életben arra törekszünk, hogy a kis énjeink elhaljanak, hogy a Nagy Én élhessen bennünk. Kegyetlen és ostoba dolog lenne arra törekedni, hogy ezt az önelégültséget kiirtsuk abban, aki még nem jutott el arra a pontra, hogy meglássa, ezt magában kell megtennie, nem pedig másokban. Ahogyan Shri Krishna mondta a Bhagavad Gitában: „Egyetlen bölcs ember se zavarja meg a tevékenységhez kötött tudatlan emberek elméjét, hanem velem összhangban cselekedve tegyen minden tevékenységet vonzóvá”. Természetes és helyes, hogy a hétköznapi embert az önérdéknek és az önelégültségnek kell vezetnie. H.P.B. azt mondta nekünk, hogy ez a személyes indíték kialakított – ahogy a korszakok múltak – egy védőpáncélt a még mindig kiforratlan és fejletlen isteni Én körül. Olyan, mint a tojáshéj, ami körbezárja a meg nem született csibét. Ez működik és növekszik egész idő alatt, amikor az ember a Pravritti-n, vagyis az élet kifelé irányuló ösvényén jár. Amikor azonban egy ember a Nivritti, vagyis a befelé irányuló ösvényre lép, és arra törekszik, hogy megtalálja és eggyé váljon az istenséggel, ami létezésének egyszerre forrása és célja, indítékai fokozatosan megváltoznak. Lassan feltöri saját énségének burkát, és elkezd élni egy olyan életet, ami folyamatosan kisugárzik az Örök Forrásból. Végül – H.P.B. szavaival „egy szegély nélküli, elpusztíthatatlan központtá válik”. A személyes indítékot felváltja az egyetemes, személytelen indíték. A kis én-je „meghalt”, hogy az örök Én felragyoghasson rajta keresztül.

Ezért van, hogy a jögi minden tevékenységben megpróbál kötelességből cselekedni, nem pedig személyes célokból. „A te dolgod a tevékenységgel van, soha nem annak gyümölcsevel”. Shri Krishna leírja, hogy minden tevékenységben hogyan van ő mindenhol belevegyülve. „Mert ha nem lennék fáradhatatlanul belevegyülve a tevékenységbe, ezek a világok romokká omlának szét.” A világ dolgát Istenért kell végezni, nem pedig az én kedvéért. Az ember múltja, a karmája pedig, ahogyan a vele született fejlődési iránya, a dharmája meghatározza, hogy terül el a munkája.

A „nyereség” indíték megszüntetése nem lehetséges egy pillanat alatt. Sok évbe, néha életbe tart ennek tökéletes elérése. Viszont van egy mód, egy szépséges mód ennek elérésére. Ez a szereteten keresztül történő felajánlás. Néha aki igazán szeret, ismeri ezt a módot, mert nem tud úgy segíteni mindenben a szeretett személynek, hogy az örömet is talál benne. Ahogyan Krisztus követője mondja: „A szeretet tesz minden terhet könnyűvé”.

Ez azt jelenti, hogy minden, ami velünk történik, az Ő kezéből vesszük, mindent, amit kapunk, Neki ajánljuk fel, felismerjük, hogy minden, amit csinálunk, semmi az Ő segítségével nélkül. „Nélküle – írta Krishnaji – nem tudtam semmit csinálni”. A Mester ezt mondta Krishnaji-nak: „Tartsd vissza az elmédet a büszkeségtől, mert a büszkeség a tudatlanságból ered. Az ember, aki nem tud, azt gondolja, hogy ő nagyszerű, hogy ilyen vagy olyan nagy dolgot csinált. A bölcs ember tudja, hogy csak Isten nagyszerű, és minden jó munkát egyedül Isten végez el.”

Amikor a boldogság eljön hozzánk, gondoljunk mindazokra, akiket szeretünk, és osszuk meg velük. Ha a szomorúság jön el hozzánk, tartsuk meg magunknak, és Istennel osszuk meg, vagy azokkal, akiknek hasonló terhet kell cipelniük. Amikor pedig dicséret és megbecsülés akad utunkba, tartsuk vissza az örvendezés bármilyen érzését, és adjuk át az

egészet a Mesternek. Őt illeti. Emlékszem Jinarajadasa sok évvel ezelőtti mondására, hogy amikor csak az emberek megdicsérték és köszönetet mondtak neki, azonnal felajánlotta az egészet a Mesternek.

Ki az, aki ugyanolyan állhatatosan és fáradhatatlanul tud dolgozni, amikor nem látja az eredményeket, és nem kap elismerést? Viszont mennyire képesnek kell erre lenni! A spirituális ember számára csupán egyetlen jutalom van, annak tudata, hogy az Urát szolgálja, és hogy egyre többet nyújt az Úrnak. Lassan átalakíthatjuk a kicsi indítékokat istenivé a napi felajánlás és áldozat szokásával. Ahogyan Shri Krishna mondta: „Bármit is csinálsz, bármit is eszel, bármit is áldozol, bármilyen önmegtartóztatást végzel, csináld azt nekem felajánlva”.

Elsőre a személyes jutalmakról való ilyen lemondás szürkének látszónak teszi az életet, de ezt a szürkéséget hamarosan felváltja egy megingathatatlan béke. „Aki eléri a békét, amelybe minden vágy úgy folyik bele, mint a folyók az óceánba, amely tele van vízzel, de mégis mozdulatlan marad – azt nem vágyakozik kívánságokra”. Annie Besant egyszer azt mondta nekünk, hogy ez tényleg a királyi út az okkultizmusban, ha egyáltalán létezik bármilyen királyi út. „Élek, de nem én, hanem Krisztus bennem” – írta Szt. Pál.

De ne kötelességből tegyük meg ezt az önfeladást, hanem a szeretet kedvéért. „A boldogság egy nagy szeretet, és rengeteg szolgálat.”

13. fejezet A kritizálás

A többségünk hajlamos a kritizálásra, néhányunkra nagyon is jellemző. A világ összességében ebbe az irányba halad, így nem meglepő, hogy ez bennünket is befolyásol. A világ két okból kifolyólag túlságosan kritikus. Az egyik az, hogy az ember még mindig fejleszti az alsó, konkrét elméjét, azt a jellemzőjét, ami különbségek észlelésekor riadót fűj. Ez az alsóbb elme imád összehasonlítani, az egyik dolgot szembeállítani a másikkal. Miközben így tesz – a második ok nyilvánvalóvá válik –, az összehasonlítást mások kárára és saját maga megszépítésére akarja elvégezni. Ez azért van, mert az emberiség még nem túl fejlett spirituálisan, az ember a biztonság és az öröm bizonyos szintjét abból az érzésből meríti, hogy ő valamilyen módon magasabban álló.

Annie Besant azt mondta nekünk, hogy meg kell próbálnunk kibontakoztatni a felsőbb elmét, ami a hasonlóság keresésében teljeseedik ki – az „intuitív elmét”, ahogyan néha nevezik –, azt az elmét, amely fel tudja ismerni a mögöttes nagy alapelveket, és amelynek a felszíni különbségek nem sokat számítanak. Segít abban, hogy végig gondoljuk a „kritizálás” szó görög gyökerét. A kritein szóból származik, ami „értékelni”, „megítélni” jelentésű. A régi angolban az ítélni szónak néha „vélni” jelentést adtak. Napjainkban pedig a Man-szigeten a főbíróat „vélekedőnek” nevezik. Ez a vélekedés nem szükségszerűen jelent hibázást. Viszont az esetek óriási többségében a kritizálás ezt jelzi. Az Egy Életen való folytonos meditálás lehetővé teszi annak megértését, hogy az Univerzumban nincs bűn, az csak a növekedés hiánya. Ezt követően már vádaskodás vagy magasztalás nélkül tudunk kritikát megfogalmazni.

Ugye, a hibáztatás szokása mennyire elterjedt? Miért? Mert az ember szereti a biztonságot érezni a felsőbbrendűségben, támaszt nyújtani saját bizonytalan én-jének. Ez természetes, és könnyen megérthető a hétköznapi ember esetében. Ez az, amiért segít a bőséges dicséret és nagybecsülés. És ez az, amiért egy kicsit kegyetlenség kielégítetlenül hagyni ezt az igényt a hétköznapi ember esetében. Viszont biztosan nincs szüksége egyikünknek sem arra, hogy saját kényelmi érzetünket azzal támogassuk meg, hogy lenézzük embertársainkat! A kritizálás szokása hibáztató értelemben annyira általános a világban, hogy a beszéd mindennapos jellegzetességévé vált. K.H. Mester a közvéleményt „minden bíróság közül a legsekélyesebbnek és legkegyetlenebbnek” nevezi. Anélkül, hogy tudnánk róla, sokunk felvett ilyen szokást. Valójában rossz alsóbbrendűségi komplexusból származik. Ha

ez a szokás túlságosan nagy teret nyer bennünk, akkor nemcsak az ítélőképességünket, de a boldogságunkat is elpusztítjuk vele. Emlékezzünk a költő, Wordsworth szavaira:

A megbecsülés, a remény és a szeretet éltet bennünket,
És amint ezeket jól és bölcsen kijavítjuk,
A létezés méltóságában felemelkedünk.

Mind arra vágyunk, hogy szeressenek, de nekünk kell szeretni. Mind arra vágyunk, hogy megbecsüljenek, de nekünk kell megbecsülni. Remény nélkül az élet elveszítené az ízt, ezért ne zúzzuk szét a reményt mások kebelében, inkább becsüljük meg azt. Olyan sokunkban van az elmének ilyen negatív beállítottsága. Sok ember mondja nekem, hogy nincs barátja, hogy senki sem szereti őt. De ez azért van, mert arra várnak, hogy szeressék őket, megtalálják őket, és méltányolják őket. Pedig ha merészen nekiindulnánk megtanulni igazán szeretni és megbecsülni másokat, hamarosan csodálatos viszonzásra találunk. A világ ugyanis többé-kevésbé visszaadja azt, amit mi adunk neki.

Nos, a folytonos kritizálás szokása lehetetlenné tesz bármilyen magasztos viszonzást. Van valami a világon, ami annyira csodálatos dolog, mint egy barát? Mégis milyen sok gyönyörű barátság bomlik fel azért, mert túl gyorsan kezdtünk kritizálni, túl könnyen sértődünk meg. Emlékszem, egy asszony azt mondta nekem, hogy soha nem ment férjhez, mert soha nem talált senkit, aki felért volna az ideáljához. Azt mondani támadt kedvem, hogy „Drága asszonyom, miért kellett volna bárkinek is felérnie az ön ideáljához? Elég, ha megpróbálják elérni a sajátjukat.”

Öljük ki a hibáztatás szellemét a szívünkéből, vagy sok bánatot halmozunk fel magunknak a jövőben. Ha mindig egyenesen kezeljük az embereket, az karmikus problémákat eredményez velük. Ez nem azt jelenti, hogy vakká kell válnunk a hibáik és tévedéseik iránt, de legyünk könyörületesek velük, és ne beszéljünk ezekről velük. Még amikor valaki tényleg rosszat tett velünk, egy ilyen eset megbocsátásával baráttá tehetjük. A megbocsátás az érzelmi természetében a polarizáció megfordítását eredményezi.

Különösen ne kritizáljunk (még magunkban sem) olyan valakit, aki felé spirituális tartozásunk van, aki segített nekünk. Ezzel ugyanis elvágjuk magunkat tőle – lehet, hogy örökre! –, hacsak nem igyekezünk visszaszerezni szolgálattal és bűnbánó szeretettel az elveszett alapot. Annie Besant szokott erről beszélni nekünk. Idézte azt a mondást, hogy senki nem hős a szolgája szemében. Ez nem a hős hibája – mondta –, hanem mert a szolga lelke nem tud meglátni mindent, csak az apró-cseprő dolgokat. Figyelmeztetett bennünket, hogy ha egyszer megláttuk a fényt bárkin keresztül, kapaszkodjunk bele, és ne fordítsuk el a tekintetünket más dolgokra, különben el fogjuk veszíteni a mennyország látomását.

Van egy régi kézirat. Senki nem tudja, ki írta. Úgy hívják: A barátod. Így hangzik:

Ne feledd, a barátság megtiszteltetés, nem pedig jog. Óvakodj attól, hogy azt mondd a barátodnak: „hová tartasz és meddig? Kivel és milyen célból?” Óvakodj attól, hogy tanácsot adsz neki a szobájának hosszával vagy személyes öltözkéssel kapcsolatban. Ne akard kalitkába zárni a szárnyalást ítéleted korlátaival. Ismerd meg lélegzetének értékességét és a szabadságot, ami az ő hatásköre. Különben nem fogsz mást találni a szívedben, csak hosszú csendet és egy emlék tollzatát, de ő, a ragyogó, akkorra már elrepült.

14. fejezet Az ingadozás és az ellenhatás kérdése

Tagjaink közül nagyon sokan nem értik helyesen az ingadozások és ellenhatások kérdését. Minden dolog a szüntelen ritmus szabálya szerint mozog. Nem lehet „hatás” annak megfelelő „ellenhatás” nélkül. Az élet szüntelen „fel és le” ritmusa mindenhol megjelenik. Ez különösen szembeűnő azoknál, akik spirituális élet élésére törekednek.

Egy nagy szent esetében az ellenhatás annyira szörnyű, hogy néha évekig kitart: Keresztelő Szt. János, aki nagy tekintély ebben a kérdésben, ezt „a lélek sötét éjszakájának”

nevezi. Ez a legsötétebb éjszaka mindig megelőzi az Istennel való egyesülést nagyszerű útjának elnyerését. Tekinthető ez egy hatalmas megtisztulásnak, ami által a jelölt én-jének utolsó kitaró maradványai végleg lehullnak. Ahogyan mondtam, a nagy szentek esetében ez néha évekig tart. Sienai Szt. Katalin esetében öt vagy hat évig tartott. Szt. Katalin azzal rendelkezett, amit „belső beszélgetésnek” neveznek, ami során a misztikus úgy látszik, hogy Istennel beszélget. Amikor végül átjutott a nehézségeken, azt mondta Istennek: „Hol voltál Uram mindezen alávalóságok között?” Az Isten pedig így válaszolt: „Lányom, a szívedben voltam.”

Mik a jelei ezeknek az ellenhatásoknak? A szentek nagyon világos fogalmakkal mondják el. Az, ami korábban a szeretet és a törekvés ragyogó színeivel vonzotta őket, tompává és élettelené, vagy akár visszataszítóvá válik. Lisieux-i Szt. Teréz rövid, megszokott életének szinte az egészét egy ilyen sötét éjszakában töltötte. Önéletrajzában azt írja, hogy voltak idők, amikor nem tudott sem imádkozni, sem meditálni, hogy olvasta a szent könyveket, de a szavak semmit nem jelentettek neki. A legszörnyűbb kétségek rohanták meg, szinte mintha valamilyen gúnyolódó hang mondaná neki, hogy a hite és törekvése csupán önző illúzió. Azt írja, hogy ha Isten az kívánja tőle, hogy a bűnösök asztalánál üljön, ő ezt készségesen megteszi, és nem is akar onnan felállni addig, amíg Ő jelet nem ad neki. Micsoda erő és micsoda önfeláldozás volt ebben a szentben, hogy ezt el tudta viselni ekkora türelemmel, és soha nem kért vagy remélt „vigasztalást”. Teréz azt mondta egy novíciának, aki vigasztalásért imádkozott: „Oh, ezt én soha nem tenném, hogy vigasztalást kérjek. Annyira édes a jó Istent szolgálni a megpróbáltatás sötét éjszakájában!”

Nos, a Teozófiai Társulatban, ahogyan a törekvés minden formájában, a sötét éjszakák állandóan megjelennek. Mindannyiunkhoz eljönnek újra és újra, kisebb vagy nagyobb mértékben. Esetünkben a sötétség általában azt a formát ölti, amit az iskolás gyerekek „megcsömörlésnek” neveznek. A teozófiai igazságok és könyvek nem vonzanak többé bennünket. Régi törekvésünk és elképzelésünk úgy látszik, teljesen eltűnik. Még azt is gondolhatjuk, hogy a vezetőink önbecsapók vagy képtelenségeket beszélnek. A legtöbb ember nem érti ezt, így azt találjuk, hogy egy különösen erőszakos támadás esetén a tagok otthagyják a Társulatot és annak munkáját, és megpróbálják enyhíteni az ellenhatás fájalmát azzal, hogy elítélik azt, amiért eredetileg rajongtak. Milyen hatalmas hiba!

Leadbeater püspök beszélt nekünk az „avitchi-ről”, a sötét éjszaka legrosszabb formájáról, ami csak létezik a mindenségben. Az avitchi „hullám nélkülit” jelent, az az érzés, amikor teljesen kívül érzi magát a fejlődés rendszerén, tökéletesen egyedül. El tudunk képzelni bármit, ami még ennél is szörnyűbb? Viszont azt is mondta, hogy mindannyiunknak meg kell ezt tapasztalnia valamikor azért, hogy tudjuk, hogyan segítsünk egy olyan embernek, aki esetleg ebben él. Azt is mondta, hogy az utunk során vannak kisebb avitchi-k is, amik jönnek és mennek.

Annie Besant azt mondta nekünk, hogy amikor ilyen ingadozás elér bármelyikünket, csak ki kell tartanunk, és nem felejteni el, hogy bár úgy tűnhet, a felhők teljesen beborítanak bennünket, de mögöttük a nap mindig süt. A felhők csak akkor fognak feloszlani, és a nap ismét ránk sütni, ha önzetlenség van bennünk és elég erő a kitartáshoz. Azt mondta egyszer nekem, amikor egy kisebb támadás ért Adyar-ban, hogy „Szörnyen hangzik, kedves, de ne feledd, nem számít, hogy mint érzünk”.

Néha a sötétség a túlzott lelkiismereti aggályoskodás formáját ölti, amikor az ember különösen elégedetlen önmagával. Ez a rejtett beképzeltség és büszkeség ellentétes véglete. Miért hozunk döntést önmagunkról? Miért nem hagyjuk, hogy a Mester bölcsessége és együttérzése tegye ezt meg? Szt. Teréz ezt mondta a novíciáinak: „Ha szeretnétek békében elviselni azt a megpróbáltatást, hogy nem vagytok elégedettek önmagatokkal, ajánlatok fel az Isteni Mesternek egy otthont a szívetekben”. Van egy hasonló mondás a hinduizmusban is:

„Akik soha nem kérnek semmit, hanem csak szeretnek, Te azoknak a szívében laksz örökre, mert ez a Te valódi otthonod”.

Egy Mester elfogadott tanítványait próbára teszik a sötét hatalmak, ahogyan Isten megengedte, hogy Jóbot próbára tegye a Sátán. Nekik a harcot egyedül kell megnyerniük. A Mester együtt érez velük, de Ő nem vívhatja meg a csatát a tanítvány helyett. Ezek a tapasztalások hatalmas megtisztulások. „A tojáshéjat fel kell törni, mielőtt a madár repülni tudna.” Shri Krishna pedig ezt mondja: „Amikor lehámoztam az emberről mindent, akkor adom neki Magamat.”

15. fejezet Az erkölcsi tisztaság

Azt hiszem, az „erkölcsösség” szót nagymértékben félreértik. A felszínen gyakran úgy tűnik, hogy ember által készített erkölcsi törvény valamilyen nem megsértését jelenti. De ennél nagyon sokkal többet jelent. Az ember által készített erkölcsi törvények változnak az évszázadok elteltével. A muzulmán országokban erkölcsös dolog, ha egy férfinak egynél több felesége van. Tibetben erkölcsös dolog, ha egy nőnek több férje van. Azt gondolom, az erkölcsösség „teljességet”, „hiánytalanságot” jelent. Egy tiszta fehér zsebkendő, amire tinta vagy más idegen anyag fröccsent, már nem „tiszta fehér”. Ami pedig igaz egy fehér ruhadarabra, ugyanúgy igaz az elménkre és a szívünkre. A szeretet tiszta, amikor nincs benne semmi más alkotó, csak a teljes önfeladás és áldozat, amikor az én minden gondolatának – akár kapóként, akár adakozóként – csak a szeretett személy boldogságára irányuló egyetlen egy vágya marad a mozgató ereje. Az első szerelem néha ilyen.

Az elménk akkor tiszta, amikor nincs benne más gondolat azon túl, hogy tükrözni akarjuk az isteni, személytelen fényt. „Ha a te szemed őszinte, akkor a te egész tested fénnel lesz tele”. Tehát az elme őszintesége és a szív teljessége az, ami az erkölcsi tisztaságot alkotja. Egy dolog azonban eltorzíthatja az örök fényt – az én-ről, a kis én-ről való gondolatok. Kisajátítani dolgokat önmagunk számára – akár isteni dolgokat is – annyit jelent, hogy a Szentséget sáros kézzel megérinteni. A foltot a vágy esszenciája jelenti, az én-nel, nem pedig Istennel vagy az emberiséggel kapcsolatos vágy. A személyes vágy bemocskolja az erkölcsi tisztaság fehér sugárzását, még a mennyei dolgok iránti vágyakozás is.

Akkor ne legyenek vágyaink? A vágy az élet mozgató ereje. De mindannyian meg fogunk tanulni helyesen vágyani, és elhozni minden embernek egy napon szívének valódi vágyát. A *Világosság az ösvényen* azt mondja, hogy „ki kell ölni” – vagyis átváltoztatni – a becsvágyat, a kényelem, a tekintély iránti vágyat, az felsőbbrendűség érzését, a feltűnésre való epekedést, a növekedés iránti vágyat, vagyis azt, hogy érezzük, valakik vagyunk, vagy valahová eljutunk. Azután elmondja, mire vágyjunk: Isten bennünk, Isten rajtunk túl hatalom, béke, tulajdon. „Ám ez a tulajdon csak a tiszta léleké lehet, éppen ezért egyformán tulajdona lesz valamennyi tiszta léleknek... Olyan tulajdonra szomjúhózzál, amely a tiszta léleké lehet, hogy gazdagságot gyűjts az élet azon egyesített szellemének, amely az egyedüli igazi Éned.” „Az a megszentelt béke, amelyet semmi nem zavarhat meg”, előfeltétel a lélek valódi növekedéséhez, a hatalom pedig, amelyre vágyakoznunk kell, az, „amely a tanítványt az emberek szemében semminek tünteti fel”.

Gyakran idézem K.H. Mester Judge-hoz intézett szavait: „Más emberekért és velük kell élnie, nem pedig önmagáért vagy önmagával”. Ez az erkölcsi tisztaság. És ez a tisztaság elnyeri az isteni látomást. „Áldottak, akik tiszták a szívükben, mert meglátják az Istent”. Hogyan látjuk meg Istent? Nem a hűsvér szemünkkel, nem is az értelmünkkel vagy az érzelmeinkkel. Talán igaz, hogy az önzetlen érzelmek közel járnak, mert van egy titkos lépcső, egy rövid út az Istenséghez, amit Annie Besant írt le nekünk. Ez pedig mindannyiunk princípiumaiban az atomi szintek útja.

Az elme-testben ezt H.P.B. az Antahkarana-nak, a „hídnak” nevezte. Úgy írta le, mint a „minden önzéstől megtisztult manaszt” – az elmét, ami nyugodt a személyes vágyak vagy mesterkedések minden hullámhosszán, és így egy tükörsima tóhoz hasonlóan visszatükrözi a fölötte levő dicsőséget. Miután „egyszerűvé” vált, ragyogó fényel sugározza azt.

Az érzelmi testben ugyanezt a szintet érzjük el tiszta, önzetlen érzelmekkel, a szeretet nem arra sugárzik rá, ami vonzani tudja, de még nem is csak arra, aminek adni tud, mert a fényhez hasonlóan sugározni kell, ez a valódi természete. Annie Besant egyszer ezt egy felejthetetlen kis mantrába foglalta: „Csak egyetlen Gondolkodó van, gondolkodjon ő rajtam keresztül. Csak egyetlen Szerető van, szeressen ő rajtam keresztül. Csak egyetlen Cselekvő van, cselekedjen ő rajtam keresztül.”

Az őszinte szívéllyességből és az egyetlen célra törésből növekszik ki az idősebb lélek jellemzője, az egyszerűség. Minden nagy lélek egyszerű, mesterkéletlen. A gyermek egyszerűsége nem azonos a bölcs egyszerűségével. Az egyik lehetőség, a másik tényleges, a tapasztalások gyümölcse és a vágyak és elképzelése leegyszerűsödése. A kettő között félúton válunk bonyolulttá és mesterkéltté.

Az egyszerű szem és a teljes szív hatalmas csatornákká válnak az Isteni Akarat számára, a szellemi erő számára. „Az ő ereje olyan volt, mint tíz másik ereje, mert a szíve tiszta volt” – mondták Sir Galahad-ról Arthur király és lovagjai meséiben.

Vágyhatunk arra a tisztaságra, amely felszabadít önmagunk terhetől, ahogyan a keresztény zarándok terhe legördült a vállairól Krisztus keresztjének lábánál John Bunyan halhatatlan allegóriájában. Az emberek Megváltója ezt jól ismerte, és ezért mondta Krisztus: „Gyere hozzám egyedül menedéért. Ne szomorkodj, meg foglak szabadítani minden bűnödől.”

16. fejezet A kudarc

Annie Besant gyakran idézte a mondást: „Nincs más kudarc a törekvés feladásán kívül”. Azt szokta nekünk mondani, hogy amire az ember vágyakozik, és amit eszményít, sokkal többet számít, mint hogy ő kicsoda. Aucklandben, Új-Zélandon a gyönyörű Teozófus Terem falain arannyal nyomtatva ott vannak a szavai: „A törekvő lélek soha nem érhet el kudarcot, a szerető szív soha nem marad sorsára”. Kíváncsi vagyok, tudnánk-e értelmezni Krisztus szavait, amikor azt mondta nekünk, hogy hetvenszer hétszer meg kell bocsátanunk azoknak, akik bántottak bennünket, de ugyanúgy meg kell bocsátanunk magunknak is. A kétségbeesést a római katolikus tanítások a halálos bűnök közé sorolják. A *Csend hangja* ezt mondja: „Őrizkedj a félelemtől, amely úgy terpeszkedik, mint az éjféli denevér nesztelen, fekete szárnya Lelked holdfénye és a messze távolban derengő nagy célod között. A félelem, óh tanítvány, megöli az akaratot és meggátolja a cselekvést.” Ahogyan Frederick Myers írta: „Isten minden megbocsát neked a kétségbeesésen kívül”.

Vizsgáljuk meg egy kicsit a kétségbeesést és az önlebecsülést. Mi húzódik meg a gyökereiknél? Rendkívüli lelkifurdalás és indokolatlan szorongás is, amik a túlzott önzésben gyökereznek. Fogunk elkövetni hibákat újra és újra, ez biztos, mert a tudásunk és a tapasztalatunk még nem tökéletes. Viszont a hibáink a tanítóink. Ha nem követnénk el azokat, sokkal kevésbé válhatnánk bölcsökké.

Egy Mester egyszer azt mondta Judge-nak, hogy a könnyek és a lelkifurdalás a személyes én-hez tartoznak, és nem akadályozhatják a halhatatlan Én fejlődését. „Ne engedd, hogy az aggodás és a lelkifurdalás eluralkodjon rajtad.” Ezt írta: „Legyél türelmes. Az állhatatosság az Én egyik jellemzője. Az Én kitartó, mert halhatatlannak ismeri magát. A személyiség elcsügged, mert tudja, hogy az ideje rövid.”

A Csend hangja kijelenti: „Légy türelmes, jelölt, mint az, aki mindörökre fennmarad”. Azt hiszem K.H. Mester volt az, aki egyszer ezt mondta: „Az egyedüli indokolt megbánás az, amikor nem az elhatározásunk szerint cselekszünk újra és újra”. De tegyük fel, hogy aszerint cselekszünk ismét, és végül lenézés tárgyai leszünk azért a gyenge dologért, amik mi magunk vagyunk. Akkor mi van? Nincs más út, csak megpróbálni újra. Talán az a legjobb, ha nem támaszkodunk túlságosan csak a saját erőnkre. Hívjuk segítségül az Isteni Erőt. Támaszkodjunk rá. A szelíd és józan öreg Lawrence bátyó azt mondta Istennek, hogy nem tud semmit csinálni magától. „Segítened kell nekem, vagy újra és újra kudarcot vallok.”

Most nem gondolom, hogy csupán tökéletesebb vagy jobb jellemmé válni inspiráló indíték lenne. De ha nem feledjük, hogy a csata megnyerésekor megóvjuk az emberiséget egy kis szomorúságtól és fájdalomtól, akkor rendelkezünk a világ legtisztább és leginspirálóbb indítékával. Azért győzzük le önmagunkat, hogy ne hagyassuk cserben a többieket, és hogy ne hagyassuk cserben a Mestert, aki a segítségünket kéri az emberek érdekében. Akkor soha nem fogunk kétségbeesni. H.P.B.-nek vannak nagyon bölcs gondolatai erről az egyik cikkében. Azt mondja, hogy a túlzott aggodalom és a növekedés iránti eltúlzott vágy duzzanatokat hoz bennünk létre, amit fájdalommal kell eltávolítani. A valódi növekedés olyan, mint egy gyermeké, folyamatos, észrevehetetlen. Tennyson azt írta, hogy „az ember halott én-jeinek lépcsőfokain emelkedhet fel a magasabb dolgokra”. De ahhoz, hogy egy halott múltat lépcsőfokként használjunk, hagynunk kell tényleg meghalni! Előre nézve mit látunk? Az eszményit, a belül levő Krisztust, amely állandóan hív bennünket. Eközben viszont legyünk türelmesek önmagunkkal.

17. fejezet A bizalom és az akaratról való lemondás

Nemrég olvastam de Caussade atya kis könyvecskéjét a „Feladásról”. Ebben néhány nagyon kedves és igaz dolgot mond el. Régóta úgy érzem, hogy valamennyiünk nagy tanítója az élet, és az élet soha nem szán bennünket betegsége, csak minden pillanatban, minden elképzelhető körülmény között az örök jóra. Mert mi az élet és az események soha nem szűnő sorozata, amit karmának nevezünk? Csupán egy Élet, egy Tudat van az egész univerzumban, és az események sorozata, amik a mindennapi életünket alkotják, az Isteni Élet vagy Akarat tevékenysége. Mi Isten Akarata? Az univerzum rendeltetése vagy iránya. Emlékszem, A. Besant elmondta nekünk, hogy a nirvánai sík a fény feltartóztathatatlan áradatának látszik. Semmi nem tud ellenállni neki, mert nincs más Akarat, csak az Övé. Ez pedig – ahogyan Emerson mondta – végül tökéletes beteljesülést és üdvösséget jelent minden élő dolog számára. Ugyanis Ananda, az üdvösség annak az Életnek a legfőbb jellemzője. Ezért akarunk boldogok lenni, ami azt jelenti, hogy megtalálni a valódi Én-ünket. Mindezt nem lehet azonnal elérni, így a próbatételekkel teli életeink során itt a földön ismerjük fel, hogy a tartós boldogságot nem itt kell megtalálni, és ahogyan H.P.B. megfogalmazza: „várjuk türelemmel az igazi, valódi megszületésünk óráját”.

Ez az Akarat a természet nagy törvényeiben fejezi ki magát, „amikben nincs változtathatóság, vagy átalakíthatóság”, mert a természet törvényei az Isteni Elme bevésődései az anyagba. Azok Isten tényleges parancsai. Csodálatos személytelenséggel működnek, és ugyanazok tegnap, ma, örökké. A törvény nemcsak igazságos, hanem kegyelmes is. A latin Mercedes, amiből a „mercy = kegyelem” szó származik, „viszonzást” jelent. „Tiéd, óh Uram, a kegyelem és az igazság, mert minden embernek munkája szerint adsz”. Jeremiás próféta pedig ezt írta: „A magad gonoszsága fenýít meg téged, és a te elpártolásod büntet meg téged”.

Mindezt csodálatosan összefoglalja egy Upanishad egyik ősi mondása: „A univerzum az ÉN kedvéért létezik.” Nagyon gyakran úgy gondoljuk, hogy Istent és a célját valamilyen messzi mennyországban vagy valamilyen magas meditációs állapotban találjuk meg, viszont

az igazság az, hogy Ő pontosan annyira van jelen ebben a világban is, mint a nirvánai síkon. „Közelebb van Ő, mint a lélegzet, közelebb, mint a kezek és a lábak”. Hallottam Annie Besantot, amikor beszédet tartott a Szeretet Istenéről. Azt mondta, hogy a Szeretet Istene mindenhol van körülöttünk, mint az elektromosság a levegőben, és csak arra van szükség, hogy megnyissuk a szívünket neki. „Nézd csak, az ajtónál állok, és kopogtatok. Ha bármely ember hallja a szavamat...”

Honnan halljuk azt a hangot, és érezzük annak az életnek az érintését? Régen az isteni hang nagy tanítókon és prófétákon keresztül szólt az emberekhez. De egész idő alatt folyamatosan beszél önhöz és hozzám. Beszél az emberiséghez mindenre kiterjedő események során, de mindannyiunkhoz is a mindennapi élet kis eseményein keresztül. Mert felismerjük-e, hogy az élet, a karma valójában a Tevékeny Isten? „Uram, mit szeretnél, hogy megtegyek?” A válasz az, hogy semmi többet nem kér tőlünk, mint a pillanat kötelessége. Azt olyan tökéletesen teljesítve, amennyire csak tőlünk telik, eleget teszünk az Ő akaratának. Külsőlegesen semmi több nem történik velünk, mint ami az emberiség többi részével történik, de belül a kötelességtudás szeme nem kevesebbet fedez fel és fejleszt ki, mint a nagy dolgokat végző Isten képe. Ha igazán és teljesen átadjuk a szívünket a Mesternek és rajta keresztül Istennek, akkor amit ő kér tőlünk, azt a mindennapi élet eseményei fogják jelezni.

de Caussade atya azt mondja, hogy „a szentéletűség csupán egy dolgot tartalmaz – hűséget Isten parancsához. Az aktív rész a ránk ruházott kötelességek maradéktalan teljesítéséből áll, a passzív rész pedig mindannak a szeretetteljes elfogadásából, amit Isten ránk küld minden pillanatban”. Ezeket a kis napi eseményeket „az isteni tevékenységet lefátyolozó árnyékoknak” nevezi, és azt mondja, hogy annál inkább láthatók a hit szeme számára, amikor az érzékek számára minél visszataszítóbb megjelenés mögött rejtőznek. Az isteni szeretet – mondja – a teremtmények fátylán keresztül érkezik hozzánk, néha pedig a legerősebben olyanokon keresztül, akik látszólag igazságtalanok és barátságtalanok. Nem az egyik lépés-e az úton „a személyes igazságtalanságok bátor elviselése”? Annie Besant azt mondta nekünk, hogy hálásnak kell lennünk a kellemetlen embereknek, akik rálépnek a lábunkra és sértik az érzékenységenket, mert gyakran ők a legnagyobb tanítók.

Minden időben, minden körülmények között az Élet az isteni és halhatatlan végcél felé formál, alakít bennünket az élet változó, mulandó eseményein keresztül. Nehezebb ezt meglátni csalódásban, szomorúságban és veszteségben, de gyakran ezek hozzák el minden tapasztalás leggyönyörűbb megvilágítását. Krishnaji azt mondta, hogy a legtöbbünk menekül a szomorúságtól, de ha kitárnánk a karunkat felé, akkor csodálatosan növekednénk és tanulnánk.

A legtöbbünkben vannak rejtett félelmek, néha a tudatalatti szintjén. Próbáljunk meg lazítani, és nem félni. „Pihenj meg az Úrban, aki maga az Élet” – írta K.H. Mester Judge-nak. Azt mondta neki, hogy ne vágyjon semmire elkülönült én-je számára, semmi olyan eredményre, ami a hatalom érzését kelti, csak próbáljon meg állandóan közelebb kerülni az Élet központjához, az Istenséghez, amelyben mindannyian osztozunk. „Szívd magadba a nagy lélegzetet, ami mindannyiunkban ott lüktet – írta –, és hagyd, hogy a bizalom vezessen az életeden, ahogyan egy madár repül a levegőben – kétségek nélkül.”

Soha ne törődjünk azzal, milyenek az élet eseményei, azok a legjobbak. Soha ne törődjünk azzal, más emberek milyenek. Nincs bűn, csak a növekedés hiánya. Soha ne törődjünk azzal, mik vagyunk, de fogadjuk el, amik vagyunk. Igazából nem ismerjük önmagunkat. Isten és a Mester jobban ismer bennünket. Hagyjuk az egészet Rá, és növekedjünk úgy, mint egy virág nő, a szépség és az igazság felé való szüntelen törekvéssel és szeretettel. A béke az, amiben növekszünk. „Nem az éri el a békét, amibe minden vágy belefolyik, ahogyan a folyók folynak az óceánba, aki kívánságok után vágyakozik. A béke az önfeladás gyümölcse.”

